dolmuş

ŞORTLU — HALKIN KARŞISINA MAYO İLE ÇIKMAĞA BİRTÜRLÜ ALIŞAMADIM.

BİT PAZARI

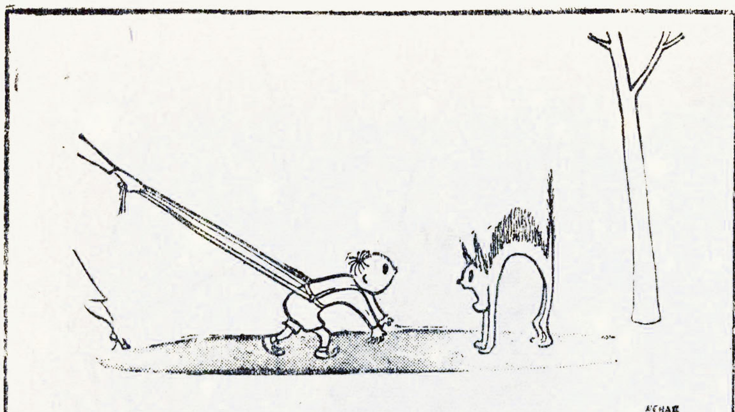

YAZISIZ

Nehar Tüblek — DÜNYA

Ali Ulvi — CUMHURİYET

— ÜH, BE.. HÖKÜMET GİBİ KARI DEDİKLERİ BU OLACAK!

Ferruh Doğan — VATAN

SES SANATKÂRLARININ ÜCRET TARİFELERİNİ BELEDİYE TESBİT EDECEK. (GAZETELER)

— YOOO... BURAYA KAPTAN PAŞA KARIŞIR...

Altan Erbulak — YENİ SABAH

— YENİ SABAH —

— SİZİNKİNİ HAZIR ALDINIZ GALİBA...

Turhan Selçuk — MİLLİYET

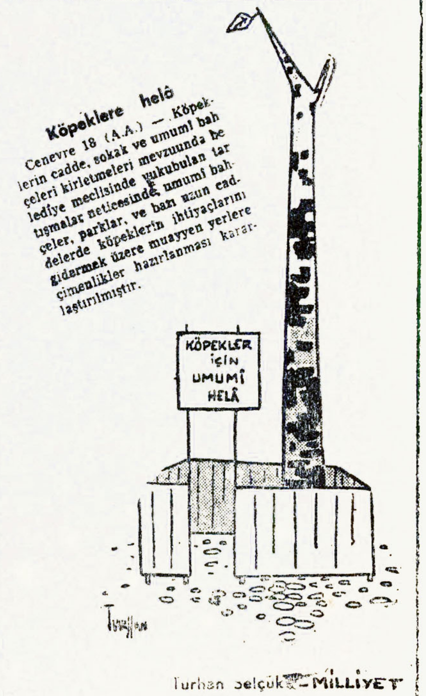

Turhan Selçuk — MİLLİYET

SİYASİ
MİZAH
MECMUASI

dolmuş

İMTİYAZ SAHİBİ:
ÇİZGİ NEŞRİYAT
MATBAACILIK
TİCARET EVİ ADINA
OSMAN A. KERMEN
SAHİPLERİ:
OSMAN A. KERMEN
TURHAN SELÇUK
İLHAN SELÇUK

UMUMÎ NESRİYAT
MÜDÜRÜ
İLHAN SELÇUK

T. SEKRETER
MEHMET BENLİ
KARİKATÜR
SEKRETERİ
MENGÜ ERTEL

İDARE:
ABDULLAH SERPİL

İDAREHANE:
BABIÂLİ CADDESİ
AYDINLIK HAN
No. 29, 30, 31, 32

ABONE ŞARTLARI:
3 AYLIK 9 LİRA
6 AYLIK 18 LİRA
1 SENELİK 36 LİRA
ECNEBİ ÜLKELERE
İKİ MİSLİDİR

İLÂN ŞARTLARI:
KAPAK İÇİ 320 T.L.
İÇ SAYFALAR
SANTİMİ 4 T.L.

FİATI 75 KURUŞ

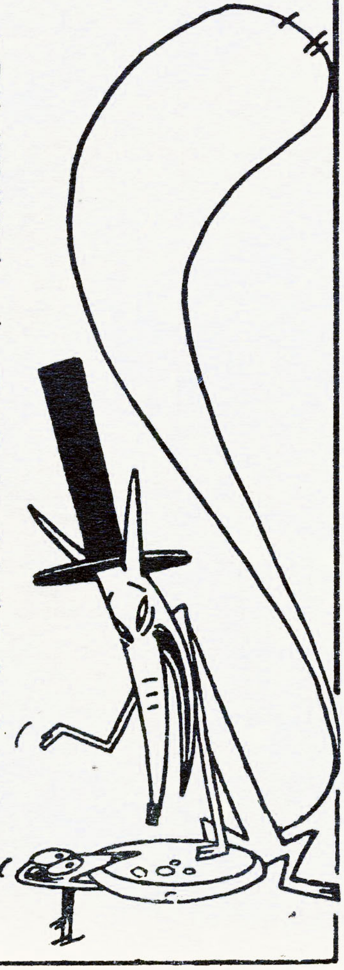

Su istemez uyku istemez

Büyük bir mağazanın önüne kuyruk olmuşlardı:

«Ne alıyorlar acaba?» diye bunları seyreden birine sor - dum.

«Gaz ocağı!» dedi.

«Kaça?».

«On dokuz lira elli kuruş! Hem de yedek kafası, çift fitili de var!»

Bekliyenlerden yaşlıca bir kadın:

«Ben kırk sekiz liraya almıştım. Ne kafası vardı, ne fitili.» dedi.

«Peki, hanım teyze» dedim. «demek gazocağın var evde. Bunu neden alırsın!»

«Neye almıyacak mışım. Kırk sekiz nerde, on dokuz nerde? Dursun bir kenarda... Su istemez, ekmek istemez. Bugün var, yarın yok!»

«Fazladan alırsan bugün de olmaz yarın da» diyecektim ama sözüme kulak asacak mıydı acaba? Bir salgındı bu! Alış veriş salgını.

Ama az sonra:

«Polis geliyor, ekip geliyor!» sesleri, kuyruğu kesip attı dibinden.

Biraz daha yürüdüm. Vitrindeki fiyatları gözlüğünün altından bir saatçi titizliğiyle inceleyen bir zat, daldı içeri... Bakalım ne olacak diye bekledim. Elinde acayip naylon bir küvetle çıktı:

«Kaça aldın?» dedim.

«İki yüz otuz!»

Sonra işten anlar bir adam çalımıyla:

«Ucuz, sen de al!» dedi.

«Ne işime yarar ki...»

«Al, bulunsun!»

«Nedir bu?»

«Naylon, temiz bir mal!»

«Yani, ne işe yarar?»

«Buz dolabı için.»

«Benim buz dolabım yok!»

«Benim de yok!»

«Yok da ne demeğe aldın!»

«At bir kenara lâzım olur;»

Az ilerde ütü satıldığı belliydi. Sordum birine:

«Kaça aldın?»

«Kırk iki liraya...»

«Yok muydu ütün?»

Şüpheli şüpheli yüzüme baktı:

«Yoktu tabii?» dedi.

Ama gömleğinin yakası pırıl pırıl kolalı, pantalonu bıçak gibi ütülüydü.

Arabın gözü kırmızı papuçta olduğu gibi benim gözüm de poplin gömlekteydi. Ama bu ucuzluk seferberliği ilân edilmeseydi, alacakmıydım. Doğrusu aklımdan bile geçmiyordu.

Bir tane kestirdim gözüme. Üstünde yazıyordu. 23 lira 50 kuruş. Daldım içeri:

«Şunu...» dedim. «Şu beyaz gömleği!».

Çıkardı. Elimle yokladım. Kireç kaymağında yatmış amerikan bezi.

«Nedir bu?» dedim.

«Poplin!»

«Galiba» dedim, vitrindekinden getirmediniz!»

«Aynısıdır!»

«Ben vitrindekini istiyorum!»

Şüpheyle yüzüme baktı. Bir ümidi daha kalmıştı, sararken değiştirmek:

«Peki saralım!» dedi.

Başında bekleyip sardırdım. Elimi sürüp yoklamadım bile, poplin olduğundan eminim. Bir de buzdolabı satışı görmek istiyordum. Onu da buldum. Kalantor alıcılar kısa, fakat sağlam bir kuyruk yapmışlardı. Ortada buz dolabı görünmü - yordu. Sordum:

«Depodan gelecek, bekliyoruz!» dediler.

Bir kamyon, neden sonra geldi, kapıya yanaştı. Beş tane buz dolabını sağlama alabilirdi ama içinden çıka çıka iki buz dolabı çıktı. Baştan iki kişi kuyruktan koptu. Üçbin iki yüzden faturalar kesildi.

Eski fiyatını sordum. «En azdan yedi bin lira!» dediler.

Bugün Dünya gazetesi soruyordu:

«Tüccarın suallerine kim cevap verecek?

Piyasayı dolaştıktan sonra artık ben de cevap verebilirim ya... Sözü Ticaret Vekiline bırakmak daha iyi.

Tüccar heyetleri Ankaraya gidip Ticaret Vekilini görmüşler:

«Yüzde ondan biz bir şey anlamıyoruz, şunu yüzde yirmi yapalım!» demişler.

Ticaret vekili de...

«Çok tuhaf!» demiş.

«Siz şimdiye kadar yüzde beşten, yüzde ondan fazla mı kazanıyordunuz? Ben gelir vergisi beyannamelerinizi incele - dim, daha fazla kâr haddi gösterene rastlamadım. Biz de, bu durumunuzu Millî Korun - ma Kanunu ile meşru bir hale getirdik. İsterseniz beyannameleri yeniden inceleyelim!»

Buna cesaret edecek tüccar nerde! İşte mal meydanda. 3.200 liraya satılabilen, buz dolabı, iki senedir 7.000 liradan satılıyor da yine gelir vergisi beyannamelerinde sayın tüccarlar yüzde ondan fazla kâr gösteremiyorlar.

Tabii tüccarlar heyeti arkasına baka baka Ankaradan dönmüş.

Buz dolabı 7000 lira mı? Yapışsın kontrol ekipleri yakasına. Ama, «Yem istemez, su istemez... At bir kenara dursun!» diye buz dolabının küvetine alıcı çıkana da yapışsın ekipler! Eğer poplin gömleği bana fazla gören varsa, paketini bile çözmedim. duruyor evde... Teslime hazırım!

Neye mi açmadım. Biliyorum içinden ne çıkacağını! Benimki züğürt tesellisi.

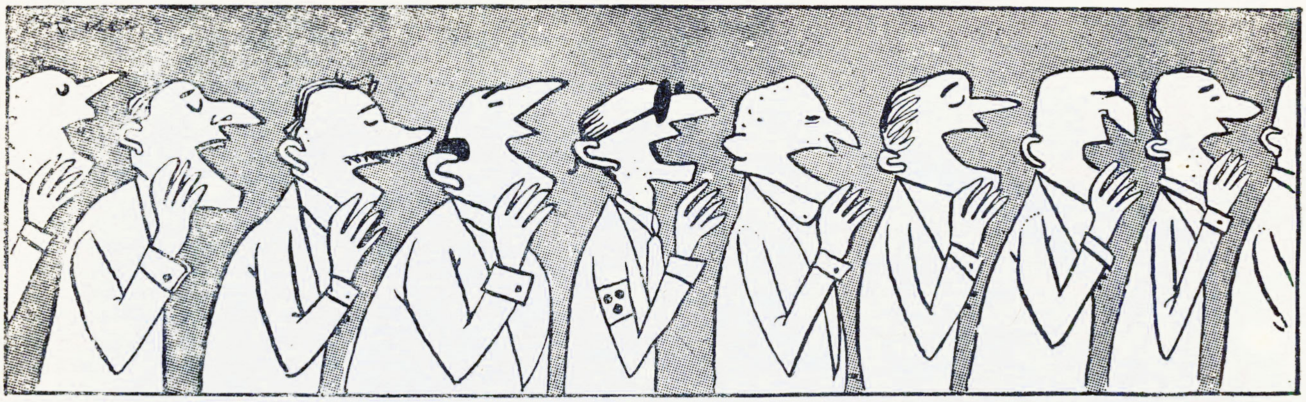

YAZISIZ

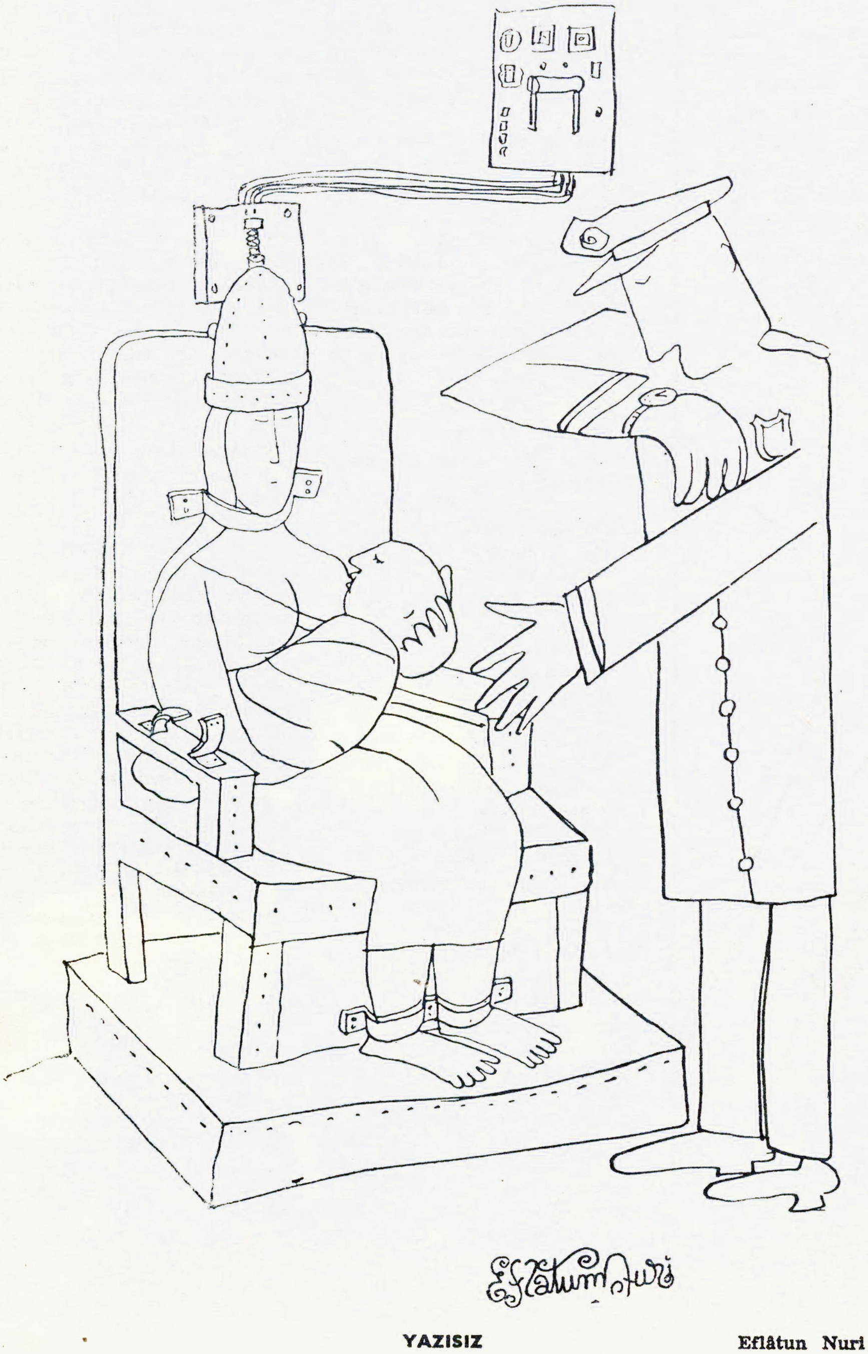

YAZISIZ Eflâtun Nuri

Memur Kediler

Almanyada P. T. T. idaresi, binlerce kediyi vazifeye çağırıp, posta paketlerini farelerden kurtarmanın yolunu bulmuş.

Ne kapan, ne zehir kedinin gördüğü işin binde birini göremiyormuş.

Kediler, tam memur muamelesi görmekte... Her kedinin bir sicil dosyası var. Fotoğrafından puluna kadar, adı, soyadı, doğum yeri, doğum tarihi hepsi tamam. Hususi hayatları, siyasî durumları için ayrıca çifte haçlı sayfalar da açılmış. Karakterleri hakkında en ince notlar teker teker işleniyormuş.

Kediler, bir memurun sahip olduğu bütün haklara da sahip...

İdareyle üç aylık kontratları var. Üç ay biraz kısa ama... yapılan tecrübelerde üç ayı geçiren kediler posta paketlerinin başında uyuyup kalıyorlar, yâni, sizin anlayacağınız, tam memur olmuyorlarmış. Fareler gözlerini oysa, kuyruklarını bile kımıldatmıyorlarmış.

Ama ilk aylarda hepsi ateş. İstihkakları günde otuz kuruşluk ciğer... Üst baş yatıp kalkma hep idareden...

Üç aylık hizmetleri dolunca emekliye ayrılıp dosyaları kapatılıyor. Bu üç aylık hizmeti başarıyla bitirenlere ikramiyeler verildiği gibi bir emeklinin bütün hakları da esirgenmiyor. Üç aylıklar kediler için de kabul edilmiş.

Bu üç ay, pek kısa diyeceksiniz. Doğru... Ama işin en iyi tarafı, bu üç ay içinde hiçbir memur kedi, ne Vekâlet emrine alınabiliyor, ne de emekliye ayrılabiliyor. Ne ihtar var, ne tenbih!

Memurluk dediğin böyle olur işte.

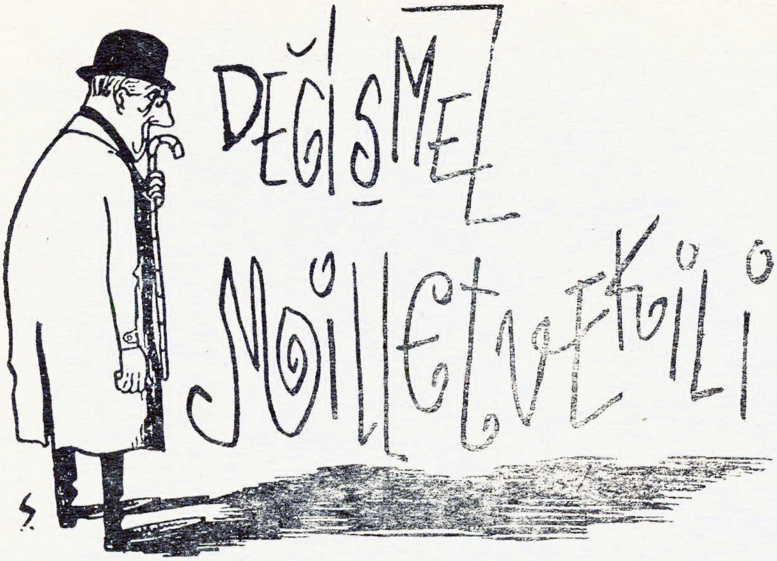

NAKLEDEN : OSMAN A. KERMEN

Billy Graham İngiliz Parlâmentosunun değişmez milletvekillerinden biri idi. Senede 2.000 sterlin karşılığı bu kadar zamandır parlâmentoya devam etmiş ve baş ağrılarına dayanabilmiş bir İngiliz, meraka değer bir mahlûktu doğrusu. Gazetemiz namına bir mülâkat temin ettik. Ve en iyi muhabirimizi giyiminden kuşamına kadar itina ile hazırlıyorak kendisine gönderdik. Bir mecmua kapağı İngilizi kadar mükemmel görünen arkadaşımız vazifesini yapmıştır. İşte notları :

Doğrudan doğruya konuya girdim:

— Lütfen söyler misiniz Sir, mesleğinizin belâları nedir?

— Seçmenlerim.

— Muhaliflerimiz değil demek. Halbuki bu zatlar gelecek seçim için geçeceğiniz bütün yolları şimdiden torpillemişlerdir.

— Sizi temin ederim ehemmiyeti haiz değiller.

— Peki amma sizin parlâmentoda bulunmanızın sebebi seçmenleriniz değil mi?

— Pek tabiî.

— Buna rağmen baş belâlarınız oluyorlar ha!..

— Bilhassa reylerini bana verenler...

— Peki, nasıl oluyor bu?.

— Gayet basit kendinizi çok bilgili olmayan bir kaç bin iş verene medyun farzedin. Derhal sebebini anlarsınız.

Ne demek istediğini anlamıştık. Devam etti:

— Şunu iyice anlamalısınız ki, hangi partiden olursanız olunuz halkın hoşuna gitmeyen şeyden mesul sizsiniz. Meselâ geçen gün geçimin zorlaştığını, pahalılığın alıp yürüdüğünü iddia ederek, parlâmento kürsüsünde iki saat konuştum. Çareler aradım. Derhal harekete geçmek gerektiğini izah ettim. Oturumdan sonra dışarı çıktığım zaman bir kadın yolumu kesti: «Bana bak, dedi. Seni bu pahalılığa mâni ol diye seçtik. Halbuki her şey ateş pahası. Bir daha sefere benden zor rey alırsın.» Siz olsanız ne yaparsınız?

Bir müddet düşündü:

— Milletvekili olmanın bir başka zorluğu da nazarların daima üstünüzde olmasıdır. Biraz içerseniz ayyaş derler. İçmeseniz cimri olursunuz. Eğer herhangi bir seçmeninizin —yani velinimetinizin— uzattığı viski bardağını gayet nazikâne reddederseniz antidemokrat, kabul ederseniz anaforcu diye adınız çıkar.

— O halde nasıl idare ediyorsunuz durumu? diye sordum.

— İDDİA EDERİM Kİ MR. GRAHAM, İSMİMİ BİLE HATIRLAMIYORSUNUZ.

— Daimî uyanıklık ve diken üzerinde durmakla. Her rey sahibinin simasını bir deve hafızası ile hatırlamak ve dalkavuk olmakla!..

Muvaffak milletvekilinin bu cümlesi ile politikanın ana hatlarını öğrenmiştim.

Bir kaç sual daha sordum:

— Erkekler mi, yoksa kadın seçmenler mi daha müşkülpesent oluyorlar?

Tereddütsüz cevap verdi:

— Şüphesiz kadınlar. Meselâ sizi çevirir: «İddia ederim ki M. Graham ismini hatırlamıyorsunuz.» der. Başka biri: «Ayıp değil mi beyefendi, geçen gün Woolworths'da beni tanımamazlıktan geldiniz.» diye çıkışır. Fakat en tuhaf hâdise klinikte başıma geldi.

— Klinikte mi?

— Evet. Ben öyle diyorum. Çünkü orada muayyen gün ve saatlerde seçmenlerimi beklerim. Tıpkı bir dişçi veya doktor gibi... Bekleme odasında sekreterimin «Lütfen sıradaki!» hitabına intizaren otururlar.

— Umumiyetle ne isterler?

— İmkânsız talepler... temelsiz isnatlar dinlerim. Kimi ev sahibi olmak ister, kimi oğlunun askerlikten affını, kimi kocasının hapisten kurtarılmasını... Burada sabrımı büyük imtihanlar bekler. Cevap yetiştirmeğe çalışırım. Fakat bir kadın seçmenim geçenlerde bana soluk aldırtmadan bir kafa kol çekerek derhal tuş yaptı.

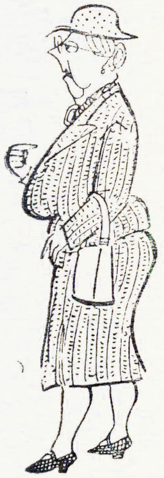

— AYIP DEĞİL Mİ BEYEFENDİ GEÇEN GÜN WOOLWORTHS'DA BENİ TANIMAMAZLIKTAN GELDİNİZ!.

— Nasıl oldu?

— Seansın bitmesine beş dakika kaldığı için sevinirken bir kadın içeri girdi. Kucağındaki bebeği bana doğru uzatarak: «bil bakayım, dedi, bunun babası kim?»

Merakla bu işinin erbabı politikacıya sordum:

— Bulabildiniz mi?

Cevap vermedi, ama bakışındaki esef ten neticeyi anladım. Ve teşekkür ederek izin isteyip ayrıldım. Kimbilir belki de değişmez milletvekili Billy Graham seçmenlerinin bu gibi sorularını halledecek çareyi yakında bulacaktır.

Şu millet vekilliği de zor iş vesselâm. Ne dersiniz. Yılda 2000 sterline yapılır mı?

Oğuz Aral

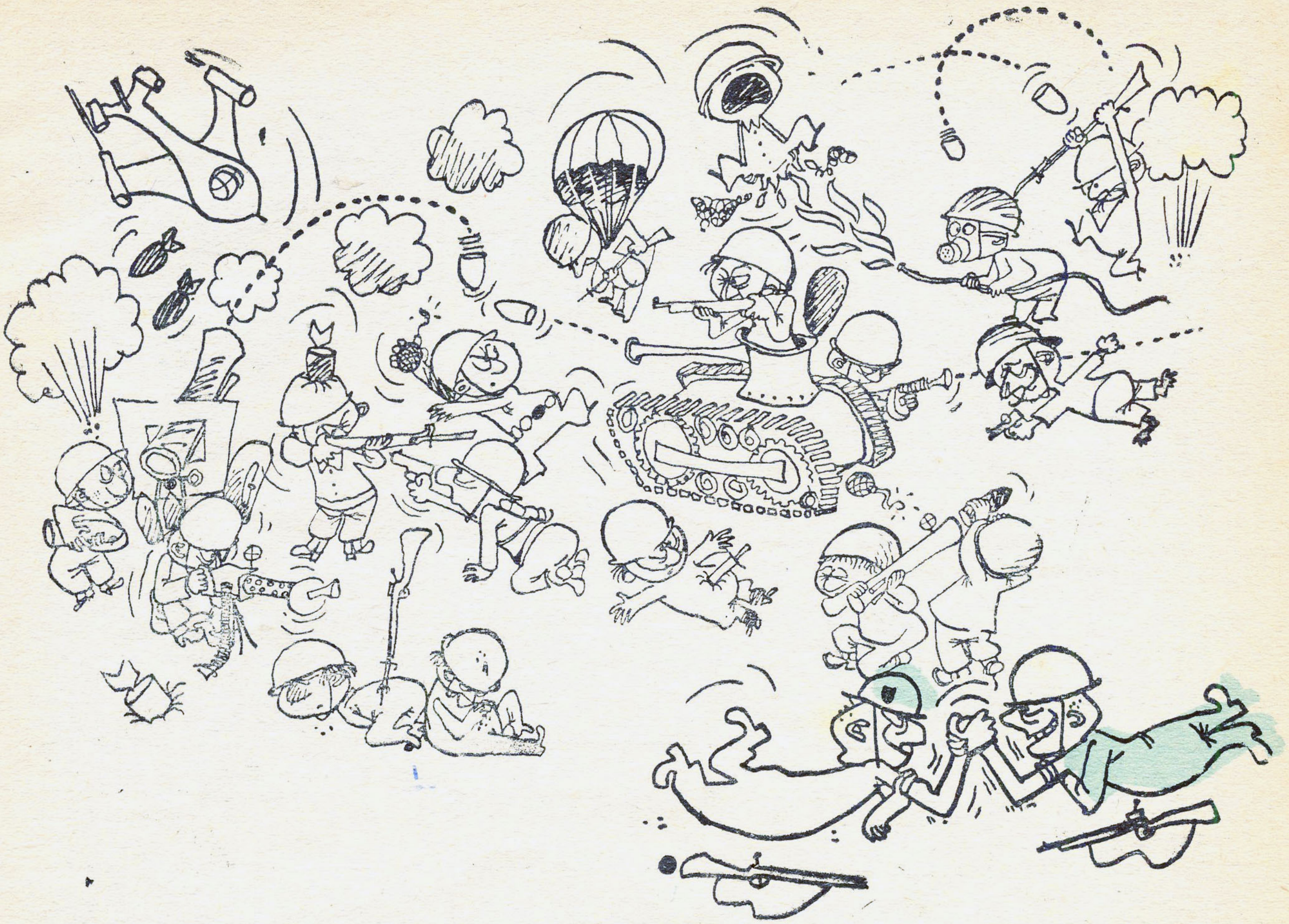

YAZISIZ

HÜSN-Ü NİYET

Bir otel patronu trende bir kıza sataşıp duruyordu. Adam sarhoştu, en alelâde lâflarla kızcağızı rahatsız ediyordu. Bir iki genç, adama haddini bil - dirmek istedi. İşin büyüveceğini anlıyan iyi niyetli yaşlıca bir vatandaş trendeki bir polise rica etti. İlk istasyonda indiler... Doğru karakola... Adam durmadan söylüyordu.

Bütün dayanağı;

«Ben memlekette Hüsnü Tabiat otelinin sahibiyim, böyle şeylere tenezzül etmem» tezi idi.

İyi niyetli vatandaş: kıza şunu yaptı, bunu söyledi...» dedikçe; adam:

Ben öyle şey yapmam!

«Ben Hüsnü Tabiatın sahibiyim!» diye sözünü kesiyordu.

Şahit, dayanamadı:

«Hüsnü tabiatın sahibi ol - muşsun da ne olmuş. Ben de Hüsnü niyet sahibiyim!»

Diye lâfını ağzına tıkadı.

Suat Yalaz

ABDÜL NASIR RUS TANKLARİLE BİR GEÇİT RESMİ YAPTI (GAZETELER)

Oğuz Aral

LİSELERE HAVACILIK DERSLERİ KONULUYOR (GAZETELER)

Satış Meselesi

İdarehaneye telefon ettiler :

— Hasan Beyi rica ediyorum efendim.

— Benim Beyefendi, buyrun!

— Zatıâliniz misiniz? Efendim rahatsız ettim.

Şu zâtıâliniz» le «bendeniz»e bir kesilirim ki.

— Estrağfurullah.

— Ben «Seçme Sanatlar» dergisinin sahibiyim.

— Çok güzel..

— Sizinle görüşmek istiyorum. Acaba mümkün mü?

Adam, beni basbayağı görülmesi vesikaya bağlı kodaman bir şey sanıyor.

— Hay hay, ne zaman isterseniz görüşelim.

— Yarın saat dörtte Aylan Pastahanesinde buluşalım mı?

— Aaaa... Bilmiyor musunuz? Şair Çetin, Yüksel, hikâyeci Ali Cemâl Hüseyin Cemâl, hepsi oraya gelir. İstiklâl Caddesinde.

Ertesi gün saat dörtte Aylan Pastahanesinde buluşmak üzere sözleştik.

Yine o gün bir mektup aldım :

«Bay Hasan,

Sizinle çok önemli bir iş için görüşmek istiyorum. Cuma günü sizi evimde bekliyorum. Teşrifinizi rica ederim. Saygılarımla.»

Ben öyle sık sık telefonlar, mektuplar alan yazarlardan olmadığım için bayağı meraklandım. Durun ama önce size kendimi tanıtayım. Boyum, kızları hayal kırıklığına uğratacak kadar kısadır. Saçlarım, acemi asker gibi ne hizaya, ne istikamete girer. Doğrusunu isterseniz, insanın yüzüne bakınca eğer yaptığı iş anlaşılırsa, ben bir yazardan çok, mahalle kasabında çıraklık eden bir sokak çocuğuna benzerim. Giyime kuşama da öyle gereğinden çok önem vermem. Bana göre elbise, medenî insanların ayıp saydıkları yerleri örtmeye yarayacak kadar olmalı, işte o kadar. Soğuktan, sıcaktan korusun, rahat olsun, yeter.

Çorapsız ayaklarıma sandaletlerimi giydim' Paçası kıvrık olmayan keten pantalonunu da ayağıma geçirdim. Bir de kısa kolluk gömlek. Oldu bitti.

— Seni Seçme Sanatlar Dergisinin sahibi Aylan'da bekliyor, dedi. Dergisine yazı yazdıracakmış. Acaba yüz liraya yazar mı diye bana sordu.

— Ben de oraya gidiyorum, dedim.

Aylan'a girdim. Acaba bu oturanlardan hangisiydi? Gazetelerdeki, «mektupla evlenme» ilânlarında olduğu gibi, ne diye adama, sizi tanıyabilmem için elinize bir kırmızı karanfil alın, gibi bir şey demedim, bilmem ki... Satışları bini bulmayan dergi sahipleriyle, ellerinden başka iş gelmediği için, böyle dergilerde yazan şairler, hikâyeciler, san'atçılar da, kendilerini bütün memleket tanımak zorunda sanırlar. Pastahanede oturanları inceden inceye süzdüm. Her hâlde masanın üstünde kitaplar, dergiler duran, ağzında piposu, saçı dökülmüş şu aydın kişi suratlı adam olacak.

— Seçme Sanatlar Dergisi sahibi siz misiniz?

Beni bu pastahanede çalışan bir ayak işçisi filân sanmış olacak, suratını ekşitip,

— Benim, ne olacak, ne var? dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

— Hiç, dedim.

— Telefondan mı arıyorlar?

— Hayır.. Sizinle burada buluşacaktık da... Ben Hasan...

— Hangi Hasan?

Elinin körü..

— Dün telefonda görüşmüştük de..

— Haaa, siz misiniz o? Sonra birden şaşırmış gibi,

— Bu.. bu... buyrun! dedi.

Bir çorapsız ayaklarıma, bir dağınık saçlarıma bakıyor, beni gözünün tutmadığı belli oluyordu.

— O yazıları siz mi yazıyorsunuz?

— Evet, ben yazıyorum.

— Sâhi siz mi yazıyorsunuz?

— Vallâhi ben yazıyorum. Gözüm kör olsun ki...

— Hayret doğrusu...

— Namussuzum ki ben yazıyorum.

Hani nerdeyse,

— Yaz şurda bir tane gözümün önünde de inanayım! diyecek.

Bazan «siz» diye konuşuyor, sonra kılığıma kıyafetime ba-

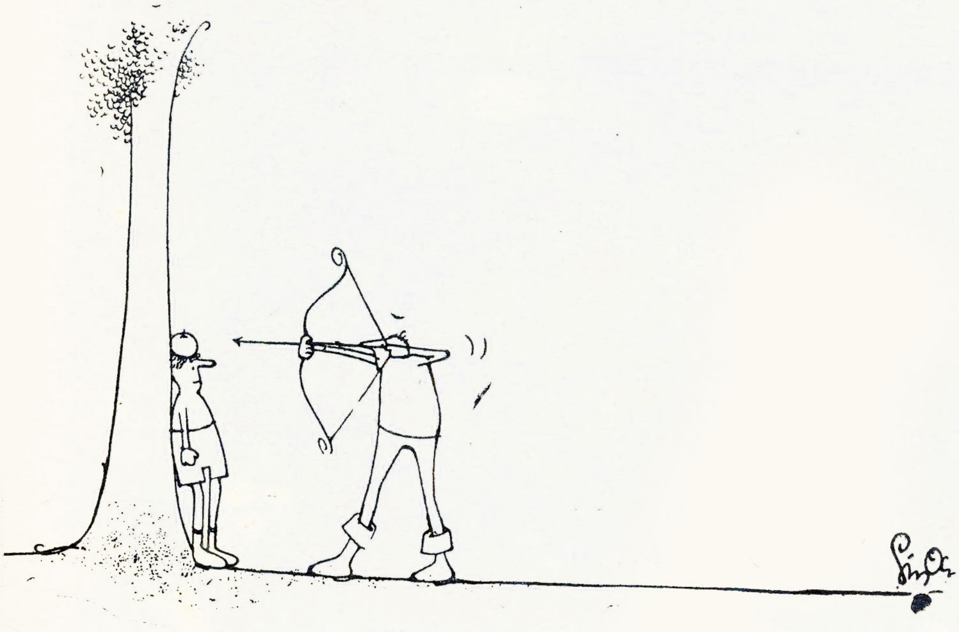

GİYOM - TEL

Sinan Bıçakçıoğlu

Turhan Selçuk

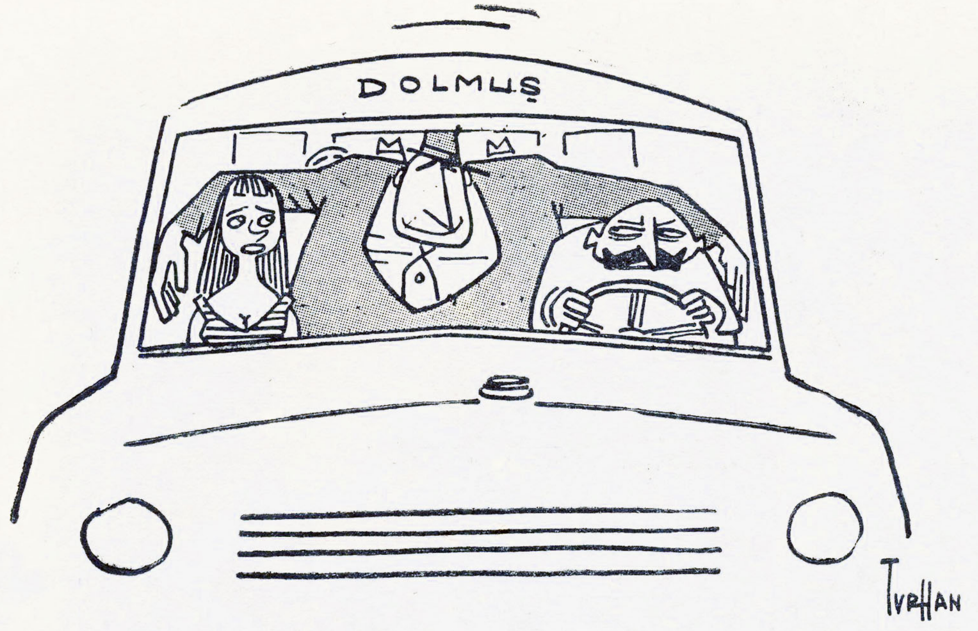

YAZISIZ

kınca «sen» diyor. Tekrar siz, tekrar sen..

Hiç yazıdan filân lâf açtığı yok.

— Niçin görüşmek istemiştiniz?

Adam,

— Merak ettim de, bir göreyim seni diye çağırdım! dese hiç şaşmıyacağım. Ama o,

— Ben mi? dedi, haa sahi... Şey.. Sizden yazı istiyorum.

Adam benden yazıyı, hacze gelmiş icra memuru gibi istiyor.

— Pekâlâ, yazayım,

Adam hâlâ bana bakıp bakıp, hem de yüzüme karşı,

— Hayret... Hayret!.. diye söyleniyordu.

Bir defa daha,

— Yazayım, dedim.

— Benim dergim haftalıktır. Her hafta iki yazı isterim. Yalnız, yazıları gününde, zamanında vermelisin! Ben iş üstünde hiç şakaya gelmem. Bu bir... İkincisi de, yazılarında imlâ yanlışı filân olmasın, dikkat et!..

— Ederim.

— Sonra okunaklı olsun, en iyisi daktiloyla yaz.

Adam, arkadaşıma «yüz liraya yazar mı acaba?» demiş ya, artık yüz lira vereceğim, diye zart zurt ediyor.

Ayağa kalktı,

— Benim bir yerde işim var, gidiyorum, dedi. Yazıları hemen getirirsin!.. Allahaısmarladık. Arkasını dönüp giderken,

— Bir dakika, dedim, para işini konuşmadık.

— Kolay canım, dedi, karşında senin hakkını yiyecek adam yok. Eğer beğenirsem yazı başına beş lira veririm. İşine geliyor mu?

— Vallahi çok az...

— Eh, sen bilirsin.

— Pekâlâ... Razıyım.

Oradan çıkınca beni mektupla evine çağıran adama telefon ettim.

— Bayım, ben Hasan.

— Buyrun Beyefendi.

Deminkinin acısını bu heriften çıkaracaktım.

— Mektubunuzu aldım. Pek çok işim olduğu için bugün maalesef gelemiyeceğim.

— Aman Beyefendi; çok rica ederim.

— İmkânsız!..

— O halde yarın...

— Not defterime bakayım... Haaa... Yarın da olmaz, doluyum.

— Öbürsü gün?

— Olamaz, meşgulüm..

— Beyefendi, o kadar mühim ki..

— Nedir, ne istiyorsunuz?

— Beyefendi, yeni bir gazete çıkarıyoruz da... Sizden de yazı rica ediyoruz.

— Bunun için, insan ayağına çağırılır mı birader?

— Affınızı istirham ederiz. Yazacaksınız değil mi?

— Çok doluyum, yazamam.

— Aman Beyefenli.

— Amanı zamanı yok, yazamam.

— Ne emrederseniz veririz.

— İş parasında değil, vaktim yok, işim çok...

— Hatırımız için beyfendi.

— Hele gazeteniz çıksın da bir göreyim.

— Demek kabul ediyorsunuz. Çok teşekkür ederiz. Biliyorum, hiç bir zaman değeri değil ama, daha yeni olduğumuzdan şimdilik yazı başına yüz lira versek?..

— Az... Ben yüz liraya elime kalem almam.

— Bizi kırmayın Beyefendi; yüz yirmi beşte anlaşalım.

— Hatırınız için olur. Yalnız benim işde hiç şakam yoktur. Yazı paralarını peşin isterim.

— Pekâlâ..

— Bir aylık da avans isterim.

— Başüstüne!

— Hergün birisini evime gönderirsiniz. Gelir yazıları alır.

— Emredersiniz.

— İşte bu kadar! dedim, çat diye telefonu kapadım.

Şimdi iki yere yazı yazıyorum. Birine beş liraya, birine yüz yirmi beş liraya. Neme lâzım benim, parayı kim verirse versin, ben her yazımdan 65 lira alıyorum ya, ona bakarım...

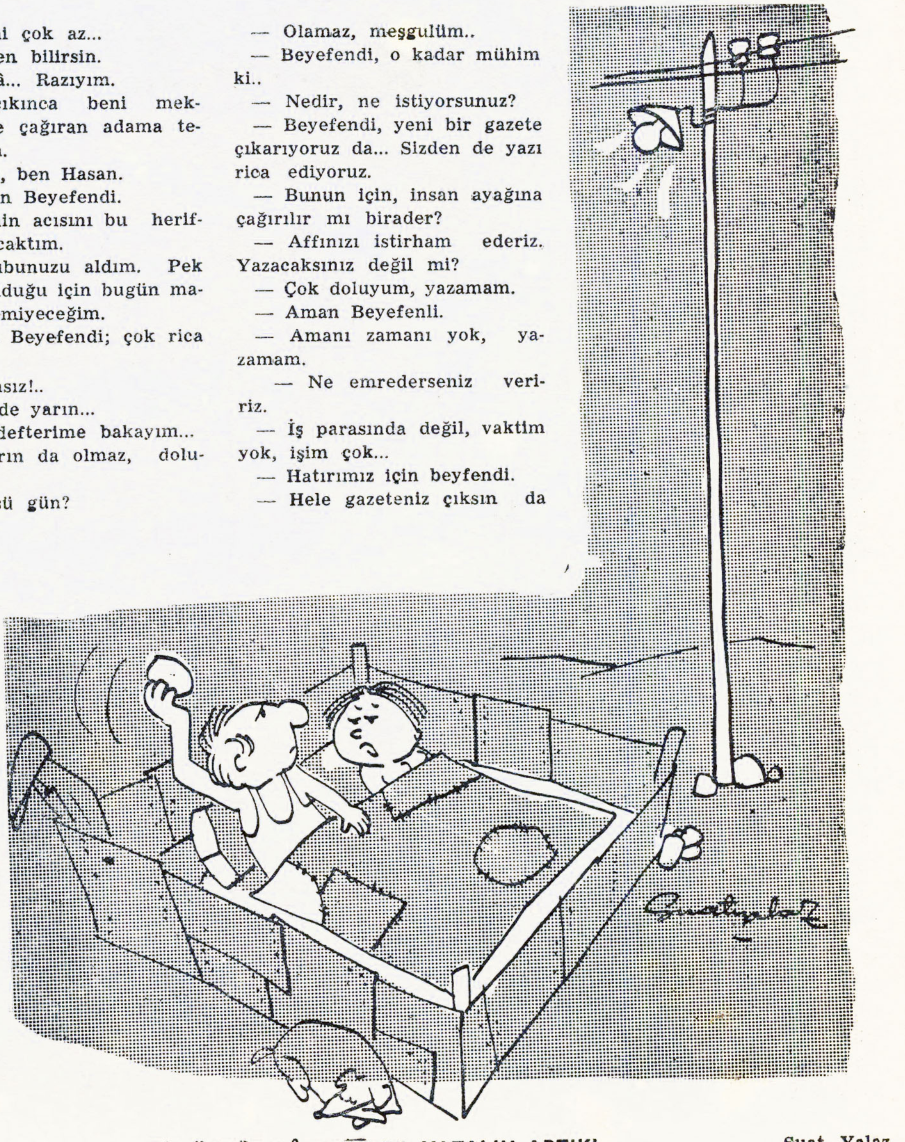

— HADİ SÖNDÜR LÂMBAYI DA YATALIM ARTIK!..

Suat Yalaz

Suat Yalaz

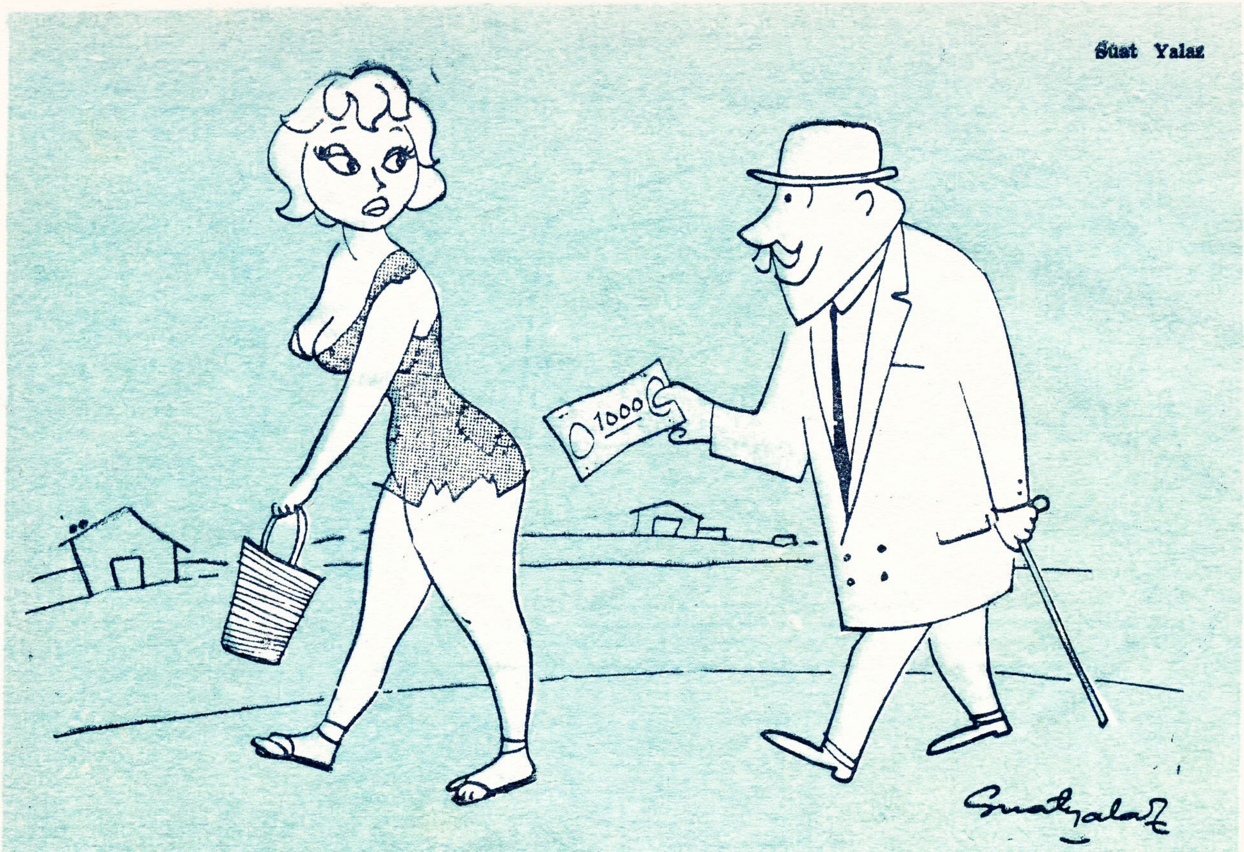

— KÜÇÜK HANIM BU SİZDEN DÜŞTÜ GALİBA

AKSESUAR

Kristian Dior akrabası olan genç bir kıza, güzel bir gecelik hediye ederken aynı kumaştan bir de yastık hediye etmeyi unutmamış.

Kristian Dior böyle yaparsa... Bu aksesuar modası bizim memlekette de alıp yürüyecek demektir.

Biz her işimizde olduğu gibi moda işinde de «vur!» deyince öldüren soyundan olduğumuz için, aksesuarı Dior gibi bir yastıkla geçiştirecek değiliz.

Önce, giyilen robun kumaşından yapılma çantayla papuçla, şapkayla başlayıp aksasuar modasını, Hiltonda oturulacak koltuğa sandalyaya kadar götüreceğiz.

Yüzüne baktım mı, yalnız bir çift göz görürüm. Şu sersem herife bir kızarım ki. Hiç böyle kadın boşanır mı? Güzelliğine güzel, inceliğine ince. Gözleri yeter yalnız. Bir kadife esmeri vardır, nerde böyle teni kadife esmeri kadın görsem, parmaklarımı zor tutarım, gidip okşamak gelir içimden. Ama Berran'a karşı böyle bir duygum yoktu. Kadınlara davranışlarımda işe nasıl başlarsam, artık hep öyle giderim. Berran'a bir kere arkadaş diye bakmıştım, niyetimi değiştiremiyordum. İçimden, tutup şunu öpüvereyim, diye geçirirdim. Ne yapar sanki?. Hiç... Hiç bir şey yapmaz. Belki de bunu bekliyordur. Ama yapamazdım ki. İşe başından öyle başlamak gerek. Önceden bir yanlışlık yapıp arkadaş olmuşuz.

— Kız, derdim, ananın karnında biraz daha dursan sırf göz olacakmışsın. O ne gözler...

Kocası eşek bu kızın. Konuşmasını bilir, giyinmesini bilir. Okur yazar. Sen böyle karıyı boşa...

İnsanın böyle bir kadın arkadaşı olması bir bakıma çok iyi. Onunla rahat rahat herşeyi konuşurdum, en açık saçığına, en gizlisine kadar. Bu hem iyi, hem kötü. Bu kadar yakınlık, aramızı inadına açıyordu. Başka bir kadın olsa böyle mi olur. Evime gelirdi. Bekâr odamı derleyip toplamağa bile kalkardı. Tuh Allah kahretsin bu arkadaşlığı. Dedim ya insan nasıl başlarsa öyle gidiyor işte.. Onu sevip okşamak ayıp bir iş gelirdi bana. Bir gün,

— Seviyorum, dedi.

— Kim bilir hangi hayvandır? dedim.

— Hayvan, dedi, hem de ne hayvan...

— Kız, getir şu hayvanı da göreyim, dedim.

Hayvanı getirdiği zaman, o hayvanla evlenmişlerdi. İri yarı, uzun boylu bir herif. Sporcuymuş. İçimden, bari şu kızın değerini bilse diye geçirdim. Doğrusu evlendiği için sevindim de..

Araya bir çok olaylar girdi. Berran'ı uzun zaman göremedim' Ondan bundan soruyordum. İkinci kocasından da ayrılmış. Öyle üzüldüm ki... Aradan sekiz on yıl geçti. Bir arkadaşım,

— Yahu Berran sinir buhranı geçirmiş, biliyor musun? Şimdi hastahanede.

— Sâhi mi? Nesi var? Hangi hastahanede?

O gün akşama kadar şu kendi cinsim erkeklere boyuna küfür ettim. Kızı en sonunda delirtip çıktılar işin içinden... Bugün yarın görmeğe gideyim derken birgün onu karşımda görmiyeyim mi? Yine öyle, bir çift göz ve başka hiç bir şey. Gözleri daha da mı irileşmiş ne? Sarılıp öpüştük.

— Nasılsın kız? Geçmiş olsun, hastahanedeymişsin. Vallahi yeni duydum, gelecektim.

Yaa... Ben delirdim işte.

Gülüyordu.

— Kız sen zaten akıllı mıydın?

— Yok, bu sefer öyle değil, fena delirdim.

— Ne içersin?

— Burda bir spesial kokteyl var, ondan ısmarla...

— Anlat bakayım, nasıl delirdin?

— Bir acaip. Benim bildiğim deliler, kendilerini akıllı sanır, deli olduklarını anlamazlar. Benim ki öyle değil. Gözümün önüne hayaletler geliyor. Ama hayalet gibi değil, basbayağı insan..

— Peki, hayalet olduğunu nasıl anlıyorsun?

— Ayol, ben deli miyim? Karşımda ölmüş babamı görüyorum. Eski hocamı görüyorum. Hiç olmayacak şeyler...

— Şimdi nasılsın?

— Şimdi iyiyim. Geçti.

— İyi bak bana kız, sakın hayal olmıyayım.

Güldü, elimi sıktı. Öyle neşelidir ki, deliliğini bile güle güle anlatıyor. Öbür herifleri, o hayvan herifleri anlattı. Hep onu dinliyor, ben de onunla beraber gülüyordum.

Delilikten Kurtuluş

— HİKÂYE —

O akşam yemeği beraber yedik.

— Eve gel, dedim.

— Olur, gelirim, ver adresini, dedi.

Adresimi verdim.

— Ben sana telefon ederim, dedi.

Ondan sonra haftada bir iki buluşuyorduk. Tıpkı erkek arkadaşım gibi ben ona kadınlardan, o da bana erkeklerden anlatıyordu.

Bir akşam geç vakit evdeydik. O kitap okuyor, ben yazılarımı yazıyordum. Yanıma geldi. Bana dikkatle bakıyordu. Gözleri büsbütün büyümüştü. Elimden tuttu,

— Gelsene Remzi, dedi.

İki kolumla tutup sarstım.

Kendine gel Berran, ben Remzi değilim.

Remzi ilk kocasıydı.

Bir zaman yüzüme baktı.

— Sen Remzi değilsin değil mi? dedi.

— Tabiî değilim.

— Ben yine hastahaneye yatmalıyım, dedi.

— Yok canım, ne diye hastahaneye yatacakmışsın?

Başka bir gün de,

— Bana bak, dedi, karşıda ne görüyorsun?

— Karşıda mı? hiç bir şey..

— Biliyorum, biliyorum, karşıda bir şey

(Devamı 26. sayfada)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

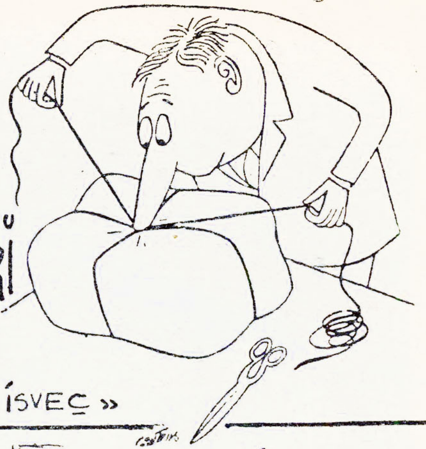

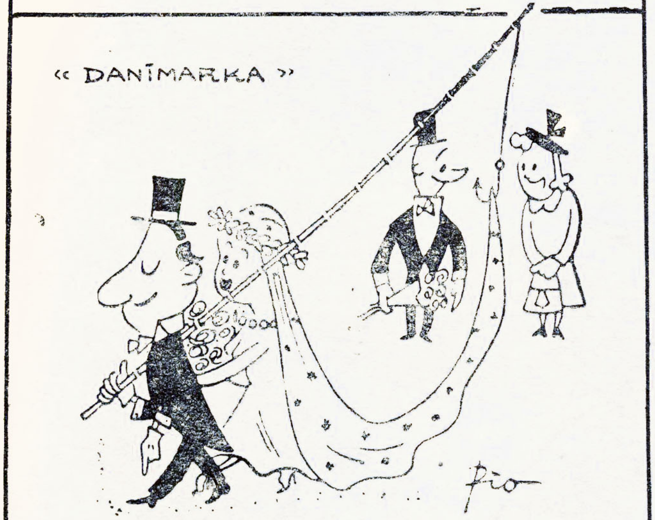

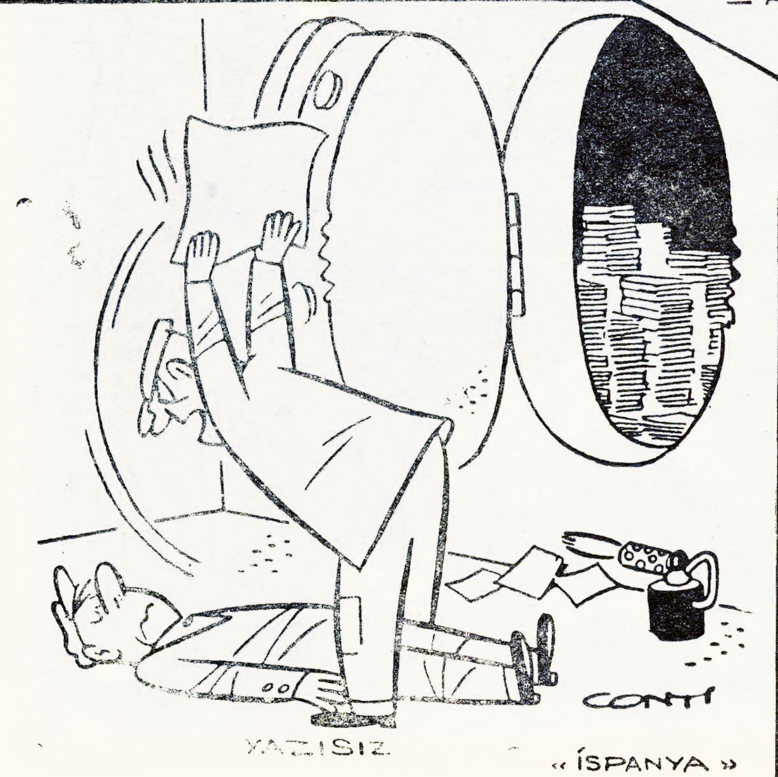

Evde kalmış kızlar kongresi

Gazeteler :

Her yıl 27 temmuzda bir memlekette milletlerarası evde kalmış kızlar kongresi yapılmasına karar verildi. Bu yıl ilk kongre Cenevre'de yapılacak. İngiliz Heyeti, bir evde kalmış kızlar panayırı açılmasını, burada evlenme alış verişi yapılmasını teklif etti.

Milletlerarası Evde Kalmış Kızlar kongresinde Türk delegesi Bayan Pervin Tatlı'nın kongreye yaptığı tebliğdir:

— Muhterem arkadaşlar! Memleketimin evde kalmış kızları adına kongre arkadaşlarımı saygıyla selâmlarım. Hiç şüphesiz, her memlekette kızların evde kalmalarının, koca bulamamalarının, o memleketin özelliğine göre ayrı ayrı sebepleri vardır. Ben burada bizim memlekette kızların hangi sebeplerden evde kaldıklarını yüksek kongrenize arzedeceğim.

Ben memleketimin evde kalmış kızlarının en kıdemlisi olduğum için, bu açıklamayı yapmak üzere arkadaşlarım beni seçtiler.

Bizim evde kalışımızın en birinci sebebi erkeklerin aptallığıdır. (Bravooo sesleri). Eğer erkeklerde bir parçacık akıl olsaydı, zâten erkek olmazlardı. (Alkışlar) Meselâ benim on parmağımda on marifet vardır. Her türlü elişini bilirim. Bir hamur işi yaparım, hani övünmek gibi olmasın, yiyen parmağını da beraber yer. Hem öyle yufkayı da çarşıdan almam, kendim açarım. Yaptığm oturtmanın üstüne oturtma yoktur. Mutbağa bir girdim miydi, çıkarabilirsen aşkolsun. Bir uskumru dolması yapayım size, vallahi bayılırsınız. Uskumru dolmasını katiyyen havagazında yapmıyacaksın... Çok ağır ateş ister. Uskumruyu almak ta marifettir. Dolmalık uskumru hem iri iri olacak, hem de taze... Uskumrunun tazesi kulak altlarından bellidir. Eğer kulak altları kırmızı, kanlıysa anla ki tazedir. Adam başına bir uskumru yeter. Diyelim ki, altı kişilik dolma yapacaksın. İrilerinden altı uskumru seçersin. Yalnız çok dikkatli olmalı, bizim balıkçılar çok katakullicidir, göznen kaş arasında kese kâğıdına uskumru diye bayat istavritleri doldururlar. O köşe başında pis bıyık bir herif var. Sakın ondan alış veriş etmeyin. Hem evli, hem de pahacı... En iyisi balıkçı Apturrahman... Beni ne zaman görse, buyur ablacım, der. Benden de selâm söyledin mi hem iyisini, hem ucuzunu verir. Balıkları aldın mı aldın. İlk önce bi güzel içini temizlersin. Dolmalık balık, öbürküler gibi temizlenmez. İlle ucu sivri pıçak olacak ki delinmesin. Bizim sivri bıçak kaç zamandır ortalarda yok, üst kattakilerden alıyorum. Sonra efendicağzıma söyliym, bi güzel temizledin mi temizledin. Ondan sonracağzıma harcını evvelden hazırlarsın. Altı balığa iki su bardağı pirinç yeter de artar bile. Ama bizim Melâhat'lerin su bardağiyle olursa fazla gelir şekerim. Onlarınki su bardağı değil, alâmet şey. Ne diyordum? Ha... Aman dikkat etmeli kırıklı çorbalık pirinç olmasın. Şimdi eski pirinçler de yok ki kardeş... Yine en iyisi bizim Bakkal Sabri'de. Aman ona da pek kızıyorum. Sersem sünepe bir yılışır, bir yılışır... Ayol kaldım kaldım da ona mı kaldım? Üçüncü karısından, kocalık vazifesini bi tamam yerine getiremiyor diyerekten mahkeme kararıynan ayrılmış, hâlâ da bi karı gördü mü yılışır sümsük. Ondan sonracağzıma... Ne diyordum? Haaa... Efendicağzıma söyliym, en iyisi Tosya pirincidir. Fıstığını, üzümünü de alırsın... Her şey tamam oldu mu, oldu...

....

Kongrenin dördüncü günü uskumru dolmasının tarifini tamamlıyan Bayan Pervin sözlerini şöyle tamamlamıştır:

— Bu erkek milleti vallahi billâhi de ağzının tadını bilmez, Kör olayım bilmez. (Sürekli alkışlar) Şimdik biz buralara kadar kalktık geldik ki burada kadın pazarı mı, panayır mı ne olacakmış. Belki hayırlısıynan bizim de bir kısmetimiz çıkar. Belkim buralarda ağzının tadını bilen bir namuslu erkek bulunur. Yalnız benim bir şartım var, peşin peşin söyliym, eğer sünnet olup ta din değiştirmezse dünyada gâvur kısmınnan evlenmem. Önce bir sünnet düğünü, arkasından da düşmanları çatlatan bir düğün yaparız, o Şükran olacak karı da patlasın hasedinden. Şimdik sözümü burada kısa kesip bizim delegelerden Müberra'ya veriyorum. Hadi gel Müberracım, lâfı bunlara kaptırmadan, gel sen de biraz içini dök şekerim

Haftaya, Bayan Müberra Besli'nin Evde kalmış kızlar Kongresine yaptığı tebliği okuyacaksınız.

YAZISIZ HİKÂYE

Punch'tan

MEHTER TAKIMININ TÖREN DÖNÜŞÜ

Turhan Selçuk

DÜDÜKLÜ TENCERELER KONUŞSUN!...

Bizim tencerelerin kalaysızlıktan kıpkızıl bakırı çıka dursun Münih'te bir Alman mühendisi yepyeni bir düdüklü tencere yapmış. Düdüklü değil de radyolu tencere! Tencereyi ateşe koyunca başlıyan müzik yayını yemek pişince kesili - yor!

«Alo alo!» diyor. «Piştim, ye beni!» Bu büyük icat yalnız tencerede kalırsa çok yazık olur. Meselâ elli altmış kişilik otobüslere de lâzım bu radyodan,

Yolcu sayısı yüzleri aşınca:

«Alo, Alo!» diye seslensin «Aldım yükümü, patlarım ha!»

Tramvaylara, trenlere, vapurlara da ister. Madem ki böyle aletler icat ediliyor, insanların konuşmasına, dert yanmasına ne lüzum var.

«Sen hamuş ol, macerayı çeşmi giryan söylesin»

hesabı, bundan sonra düdüklü tencereler konuşsun!

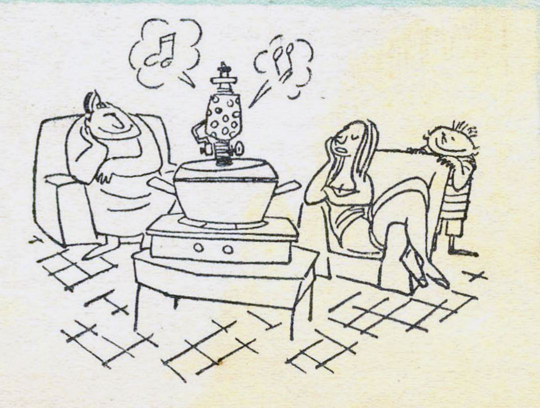

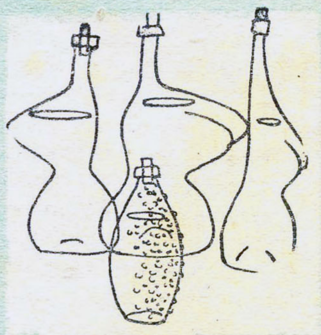

ŞİŞELER

Amerikada yeni tip şişeler yapılmağa başlanmış. Sevilen sinema yıldızlarının vücut yapılarını model tutan şişeler, çok rağbette imiş. Bakıyorsunuz, elinizde kalçaları, göğüsleriyle bir Marilyn Monroe, bir Jean Russell... İçleri birayla dolu olduğuna göre doldur, doldur iç!

Marilyn Monroe, kalçalarının ve göğüslerinin genişliği yüzünden bu şişeden heykeller de birinci! Çünkü bütün şişelerden çok bira alıyor. Öbür şişeler bir litre bira alırken Marilyn Monroe'lar tam bir buçuk litre alıyor içine.

Fakat ne olursa olsun bu şişe modellerinde bizim için hiç bir yenilik yok.

Biz Fahrettin Kerim'lerle bu yeniliği çoktan yaptık!

TELE ALMAK

Tele almak... Avrupa'da, Amerika'da bir oyun, bir eğlence haline gelen tele almak, nerdeyse bizde «ipe çekmek, gibi siyasî bir terim olup çıktı.

Tele almak, Reşat Aydı denilen bir zatla girdi politik literatüre.

Sonra Bölükbaşı ile son şeklini aldı. Tele almak... Bölükbaşı ve Meclis zabıtları...

Oysaki tele almak, ürkütücü, sinirlendiri bir deyim hiç değildir.

Meselâ Meksika'da tele almak deyince yüreği hop hop eden

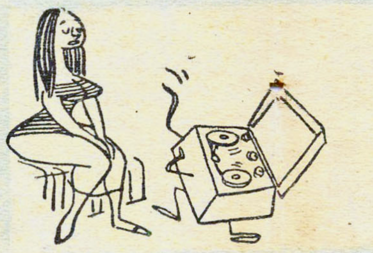

eden muhalifler, muvafıklar değil, sadece âşıklardır.

Orada, tele almak, mahçup âşıkların dile gelmesi, içlerini açması dertlerini dökmesidir. Sevgililerine aşk nağmeleri fısıldayamıyacak kadar mahçup âşıklar, radyo idaresine baş vurup, aşk nağmelerini, içli duygularını tele aldırırlar. İdare de günün belli saatlerinde yayınlayarak bu içli mesajları sevgililere duyurur.

Bizde, en sevimli oyuncağı bile tehlikeli bir silâh yapmanın sırlarını elde etmişiz.

Sade tele almak değil, radyo bile Meksika'da sevişmek için

Ne memleketler var dünyada.

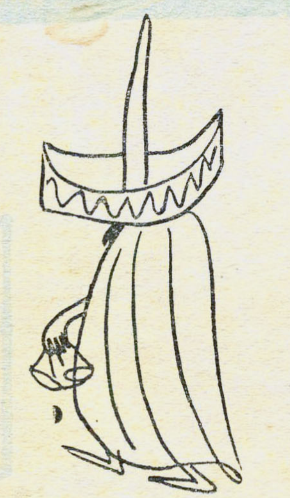

180 BİN LİRAYA BİR TEK DON!

—Bizim Turhan'ın deyimi ile... Ne DON-Juanlar var şu dünyada.

Rita Hayworth bir baloda, donunu çıkarıp müzayedeye koymuş.

Brezilyalı bir kahve tüccarı, yani bir Don-Juan, tam on sekiz bin doları teker teker sayıp almış bu donu. Bizim parayla tam 180 bin lira!

Kahve tüccarının adı yok ortada. Herif Brezilyalı olduğuna göre olsa olsa Karlos'tur. Bu alış verişten sonra oldu: Don-Karlos!

Bizim yeni kahve tüccarlarından da böyle Don'ların çıkmasını beklemek hakkımız değil mi? Bilhassa bu günlerde!

GİNA HAKLI

Gina son filmini çeviren bir kumpanyayı mahkemeye vermiş.

Sebep: Yapılan afişlerde göğüslerini küçük göstermek.

Gina haklı. Gina yüzde yüz dâvayı kazandı: Ortada bal gibi küçümsemek, küçük düşürmek, küçük göstermek var.

Bu boy olmamış da göğüs olmuş; hiç fark yok. İtalyası da bir Türkiyesi de.

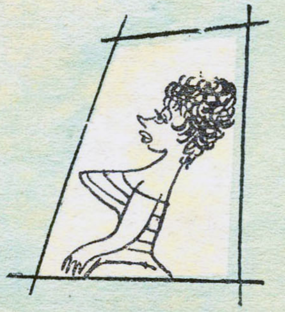

Doktorunuz Diyor ki !

KUDUZ

Son zamanlarda kuduz vak'aları artmış görünü - yor. Çok tehlikeli olan bu hastalığa yakalanmamak için tedbirli olmak lâzım - dır. Kuduz bilhassa memeli hayvanlarda tesadüf edilen bir hastalıktır ve en fazla köpeklerden geçer. Köpekle bir arada bulunmak veya onunla oynamak neticesinde insana bulaşır. Kediler için de aynı tehlike mevcuttur.

Kuduza yakalanmamak için dikkat edilecek ilk husus köpeklerle fazla samimi olmamaktır.

⁂

Yukarıdaki satırları TAN gazetesinin «Pratik Bilgiler» sütunundan olduğu gibi alıyoruz.

Biz de okuyucularımıza aynı şeyleri noktası nok - tasına tavsiye ederiz.

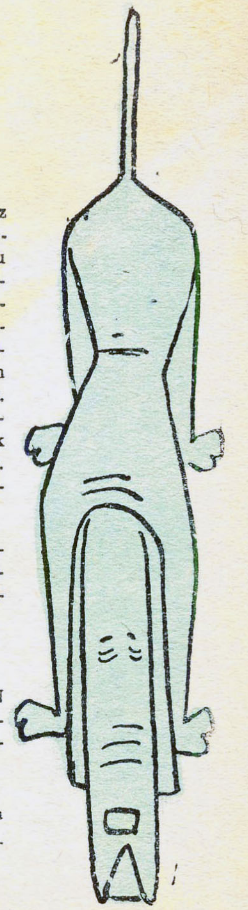

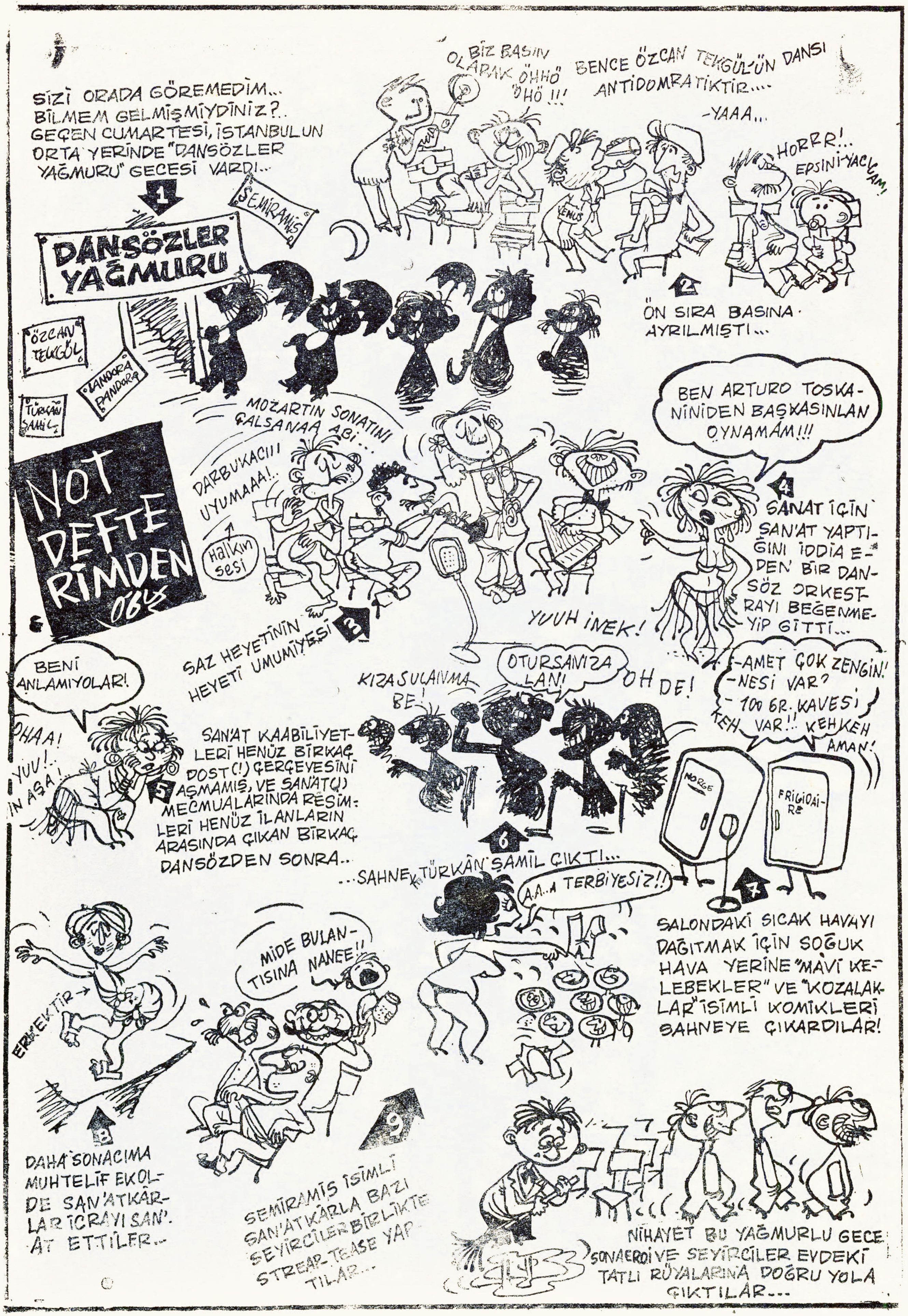

NOT DEFTERİMDEN
SİZİ ORADA GÖREMEDİM... BİLMEM GELMİŞMİYDİNİZ?.. GEÇEN CUMARTESİ, İSTANBULUN ORTA YERİNDE "DANSÖZLER YAĞMURU" GECESİ VARDI...
1
DANSÖZLER YAĞMURU
SEMİRAMİS
ÖZCAN TEKGÜL
TANDARA DANDORA
TÜRKAN ŞAMİL
BİZ BASIN OLARAK ÖHHÖ ÖHÖ!!!
BENCE ÖZCAN TEKGÜL'ÜN DANSI ANTİDOMRATİKTİR....
-YAAA...
HORRR!..
EPSİNİ YACVAM!
2
ÖN SIRA BASINA AYRILMIŞTI...
MOZARTIN SONATINI ÇALSANAAA ABİ...
DARBUKACIII UYUMAAA!..
Halkın sesi
SAZ HEYETİNİN HEYETİ UMUMİYESİ
3
BEN ARTURO TOSKANİNİDEN BAŞKASINLAN OYNAMAM!!!
4
SANAT İÇİN SAN'AT YAPTIĞINI İDDİA EDEN BİR DANSÖZ ORKESTRAYI BEĞENMEYİP GİTTİ...
YUUH İNEK!
BENİ ANLAMIYOLAR!
OHAA!
YUU!.. İN AŞA!
5
SAN'AT KAABİLİYETLERİ HENÜZ BİRKAÇ DOST(!) ÇERÇEVESİNİ AŞMAMIŞ, VE SANAT(!) MECMUALARINDA RESİMLERİ HENÜZ İLANLARIN ARASINDA ÇIKAN BİRKAÇ DANSÖZDEN SONRA..
KIZA SULANMA BE!
OTURSANIZA LAN!
OH DE!
6
...SAHNEYE TÜRKÂN ŞAMİL ÇIKTI...
-AMET ÇOK ZENGİN!
-NESİ VAR?
-100 GR. KAVESİ VAR!!
KEH KEHKEH AMAN!
NORGE
FRIGIDAIRE
7
SALONDAKİ SICAK HAVAYI DAĞITMAK İÇİN SOĞUK HAVA YERİNE "MAVİ KELEBEKLER" VE "KOZALAKLAR" İSİMLİ KOMİKLERİ SAHNEYE ÇIKARDILAR!
A.A..A TERBİYESİZ!!
ERKEKTİR
8
DAHA SONACIMA MUHTELİF EKOLDE SAN'ATKÂRLAR İCRAYI SAN'AT ETTİLER..
MİDE BULANTISINA NANEE!!
9
SEMİRAMİS İSİMLİ SAN'ATKÂRLA BAZI SEYİRCİLER BİRLİKTE STREAP-TEASE YAPTILAR...
NİHAYET BU YAĞMURLU GECE SONA ERDİ VE SEYİRCİLER EVDEKİ TATLI RÜYALARINA DOĞRU YOLA ÇIKTILAR...

BABİL KULESİ

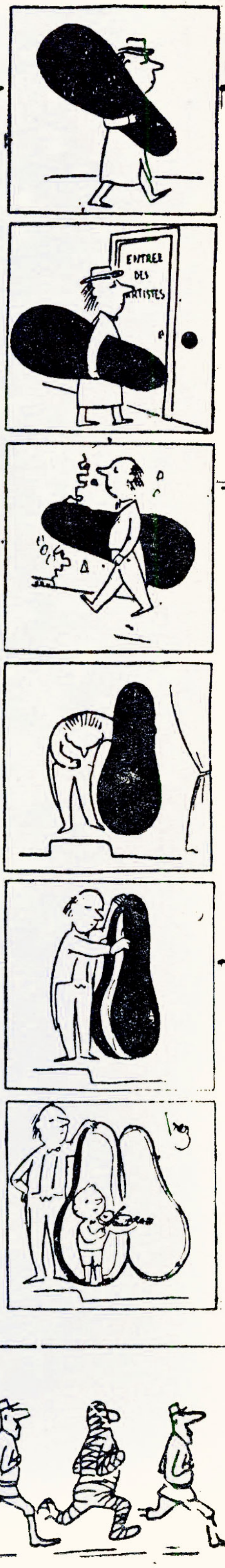

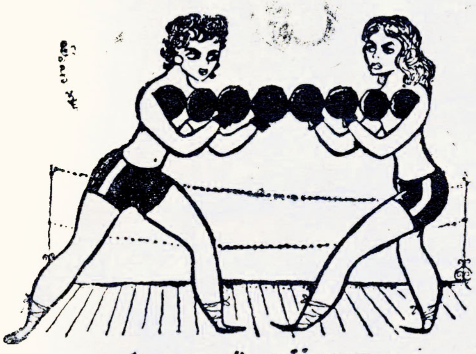

GİNA-SOFİA MÜCADELESİ

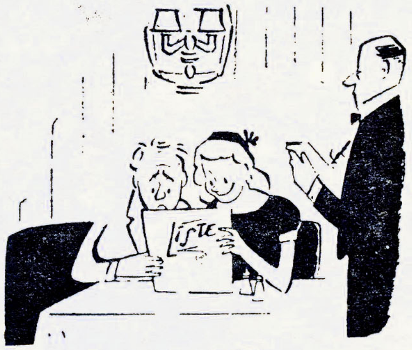

YAZISIZ

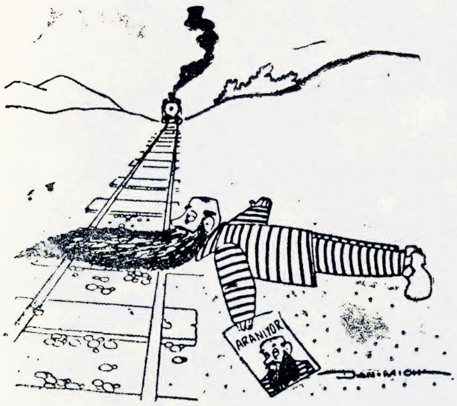

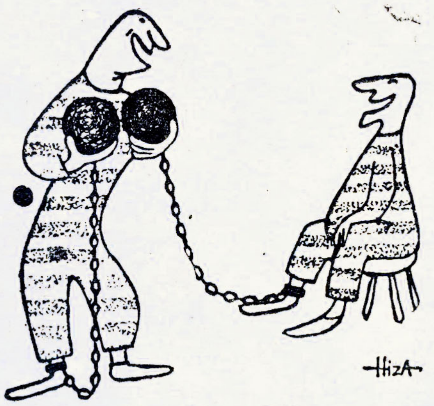

— SEVGİLİMİ SORMA AZİZİM, TIPKI GİNA..

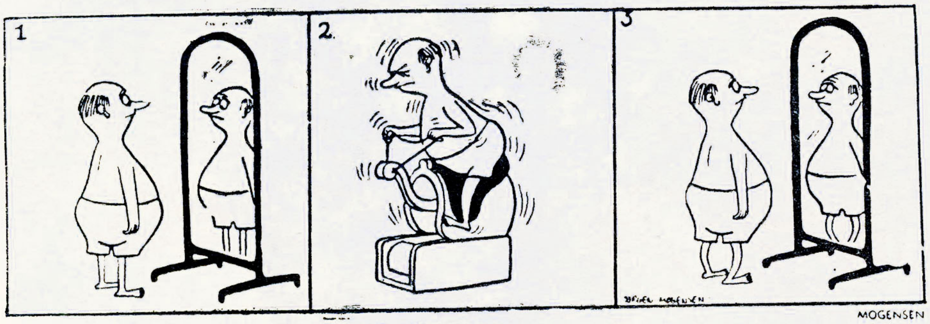

YAZISIZ HİKÂYE

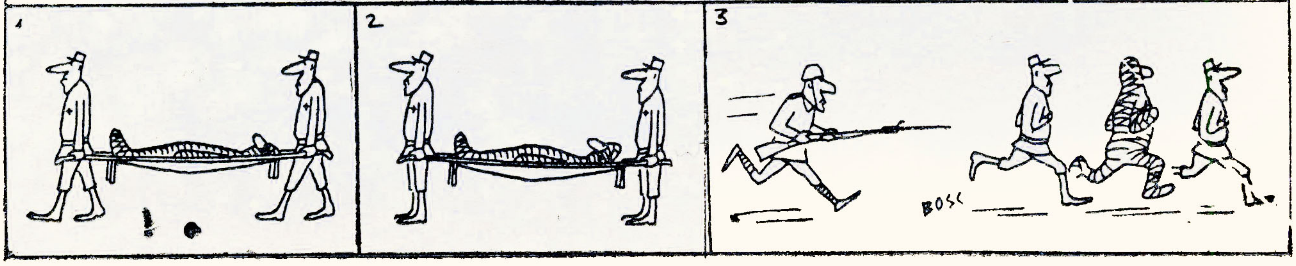

Şadi Dinçeağ

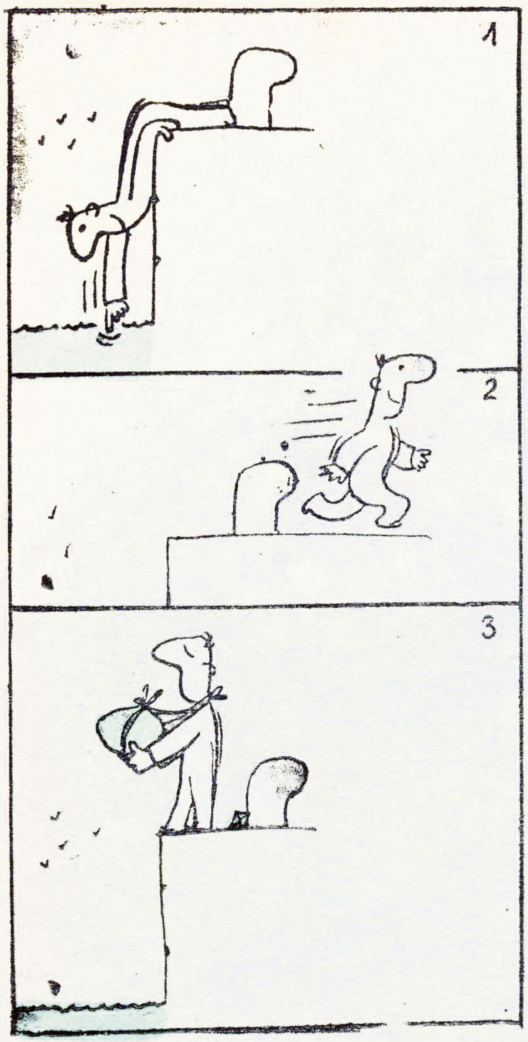

YAZISIZ

Eflâtun Nuri

YAZISIZ

Suat Yalaz

— AY, ÇOK FENA BİR RÜYA GÖRDÜM: BEYOĞLUNDA ÇARŞAFLA DOLAŞIYORMUŞUM...

Erdoğan

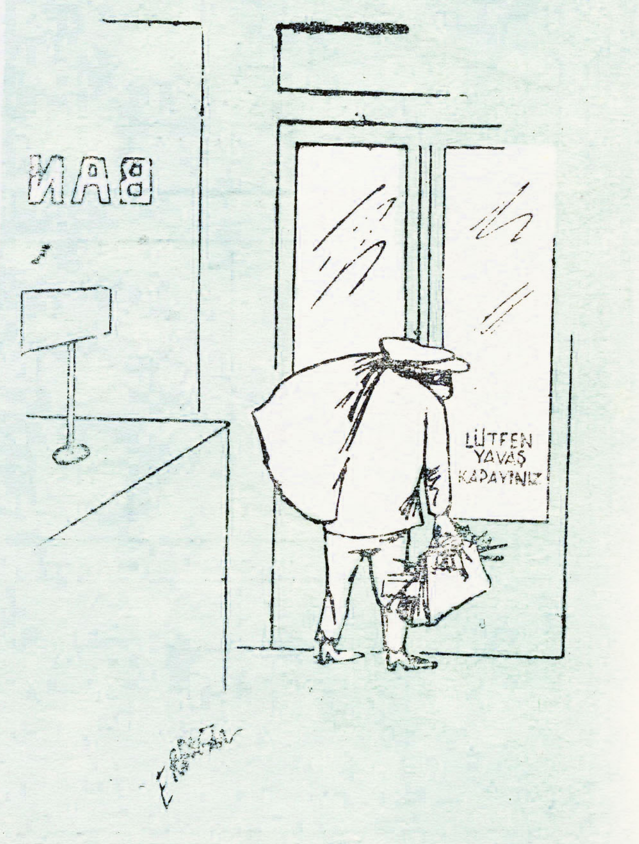

YAZISIZ

Tarzan
BÜLENT ORAN — SUAT YALAZ
BIR
TARZAN, ROMANCILARLA FILMCILERIN ZAVALLI BURUNCUĞUNU SOKTUKLARI SONUGELMEZ MACERALARDAN YORULMUŞ, BIRAZ DINLENMEK IÇIN UYUKLUYORDU.. BIRDEN..
TIZ BIR SES IŞITILDI.. BU, ORMANLAR HAKIMININ SAHIBESI, CEYN'IN SESIYDI..
TARZAN! TARZAN! GENE AYAKLARINI YIKAMADAN MI YATTIN!
TARZAN VEÇITA YIKADI AYAKLARINI.. CEYN INANMIYOR KOKLAZIN..
BÖYLE MISKIN MISKIN UYUYACAĞINA KALK DA ASANSÖRÜ YAP.
AMA CEYN BILIYOR, TARZAN ÇOK YORULDU SON FILMDE NASI ORDULARINA KARŞI MÜCADELEDE!
ANLAMAM.. ASANSÖRÜ TAMIR ETMEZSEN YEMEK YOK SIZE..
HER TÜRLÜ VAHŞI HAYVANA SÖZ GEÇIREN BU EŞSIZ KAHRAMAN KARISININ SÖZÜNDEN DIŞARI ÇIKAMAZDI.. ASANSÖRÜ TAMIRE BAŞLADI.
dostum Robenson'un buluşu olan bu asansörün modası geçti bir yenisini almalı..
BIRDEN TARZANIN EVI DEHŞETLI BIR ŞEKILDE SALLANMAĞA BAŞLADI..
EYVAH, FELAKET.. YIKILIYORUZ..
KADIN SESI..
ARKASI VAR

HER HAFTA BİR ADAM

Küçüktenberi Baytekin romanları okuya okuya kendini «Mongo» seyyaresinde zanneden, evindeki odasında, kalkan, kılıç gürz, yay, ok gibi eski muharip mubareze aletleri bulunan, bütün resimli romanlardaki erkek kahramanların kendisi olduğuna inanan, sinemada hep tarihî ve kavgalı filmlere giden, tramvayların sesinden dolu mu yoksa boş mu olduğunu anlıyan, evinde daima tarzan kıyafetiyle dolaşan, kendinin çok esrarengiz bir adam olduğuna inandığı için fotoğraf çetirmekten pek hoşlanmıyan, hayatında belki bir kere bile doğruluk ve iyilikten ayrılmamış olan çok temiz kalpli ve şeref sahibi bir adamdır. Tekin'in bir de kendi yaptığı hava gemisi plânı vardır. İnce ruhlu bir insan olduğu içi ngayet güzel keman da çalar. Tekin kemanının Stradıvaryüs olduğunu iddia etmektedir.

Satılmıştır

Babamın kendi sözüyle «namus dairesinde» devlet kapısında otuz iki yıl hizmetten sonra iki bin beş yüz lira emekli ikramiyesiyle Cerrahpaşada aldığı ahşap evi yirmi beş bin liraya satınca, kendime sağlam bir iş aramağa başladım. Hayatta hiç bir işte dikiş tutturamadığım, başarısız bir insan olduğum için, bu yirmi beş bin liraya bel bağlamıştım. Bu da elimden giderse, artık babamdan miras kalan «Namus dairesi»nden çıkıp, başka dairelere girmekten iyi bir çâre yoktu. Çok değil, ayda dört yüz lira gelirim olsa, öper başıma kordum. Gazeteye şöyle bir ilân verdim:

«Ayda dört yüz lira kazanç getirecek sağlam bir iş için 20 bin lira sermaye vereceğim.»

Ne olur ne olmaz diye beş bini yedek ayırmıştım. Gazetede bu ilânın çıktığının ertesi günü on beş, daha ertesi günü dokuz, daha ertesi günü de beş mektup aldım. Altı gün sonra mektup bire indi, ondan sonra da gelmedi.

Açtığım mektuplarda çok çekici kazançlar ileri sürülüyor, ama hiç birinde işin ne olduğu anlatılmıyordu. Bir tanesi şöyleydi:

«Sayın bay,

Yirmi bin liranıza karşılık çok garantili olarak ayda bin lira vermeği kabul ediyorum. Lütfen görüşmek üzere randevu vermenizi rica ederim.»

Önce bu mektup sahibiyle buluştuk.

— ¡Paranız katiyen batmaz. Çünkü bizim sermayemiz ne bozulur, ne kokar, diyordu. Yirmi bin liranıza karşılık elimize her ay bin lira sayarım.

— Ne işi? diye sordum.

— Gayet temiz iştir, dedi, randevu evi işleteceğiz. Sermayeler de benden. Siz yalnız iyi bir muhitte lüks bir apartman katı kiralayıp içini gayet güzel dayayıp düşeyeceksiniz o kadar. Malınız yine mal. Methetmek gibi olmasın, gayet namuslu adamımdır. Katiyen hiyle yapmam. Eğer itimadınız yoksa, kapıda durun, hesabını da siz tutun!

— Bana biraz müsaade edin de düşünmeyin, dedim.

Başka bir teklif sahibi de,

— Yüksek sosyeteden üç kadını kiralayacağız, dedi, ellerine ikişer üçer bin lira vereceğiz. Senede bir kaç defa Beyrut'a, Suriye'ye gidip gelecekler.

— Turizm acentası mı açacağız? dedim.

— Hayır ithalât işi, dedi, oradan lâsteks mayo, naylon kombinezon, külot getirecekler... Temiz para size ayda iki bin lira... Randevuculuktan daha kârlı, hem de namuslu iş...

— Ya kadınlar gider, bir daha gelmezse?.

— Hiç öyle şey olur mu? Hepsi aile kadını, burada kocaları var.

— Müsaade ederseniz, biraz düşüneyim, dedim.

Bir tanesinin teklifi de şuydu:

— Bir apartıman katı tutacağız. İçine eşya filân istemez. Yalnız bir iki dürbün alacağız, o kadar. Müşteri nah böyle...

— Dürbün ticareti mi?

— Hayır... Röntgencilik.

Aptallaştığımı görünce sordu:

— Siz köyden mi geldiniz?

— Hayır, doğma büyüme İstanbulluyum.

— Öyleyse röntgenciliği bilmiyor musunuz? Müşteriler dürbünle karşı evin penceresini seyredecekler. Karşıda namuslu bir kadın soyunacak. Jimnastik yapacak. Yıkanacak.

— Peki, kadını nerden bulacağız?.

— Kadını biz tutacağız. Ama müşterilerin haberi olmıyacak. On dakikası on lira.

... Ne diye uzaktan seyretsinler? Kadının yanına giderler, daha ucuza gelir.

— Amma yaptınız. Onun zevki başka. Şimdi bu çok moda oldu. Kimsede derman kalmadığından, kadının yanına gidip mahçup olmadansa, uzaktan başkalarını seyretmek daha zevkli oluyor. Bu işin kaçakçılık gibi yakalanması, randevuculuk gibi basılması da yok.

Ondan da düşünmek için müsaade rica ettim.

Bir tanesi açık saçık film çekmeği, bir tanesi bu filmleri evde oynatmayı, bir tanesi de çıplak fotoğraf satışı teklif etti. Hepsi de ayda binle iki bin lira arasında kâr vermeyi namusları üzerine yemin ederek garanti ediyorlardı.

Doğrusu ya hiç biri bana Satılmış Çavuş'un teklif ettiği iş kadar çekici gelmedi. Onun dediği işe hemen aklım yattı, kabul ettim. İyi ki böyle yapmışım. Bugün memleketin parmakla gösterilen zenginlerinden biriyim. Satılmışla ortak bir şirketimiz var.

Satılmış Çavuş, beni ilk görüşünde öbürleri gibi sana ayda bin vereyim, kırk bin vereyim, demedi.

— Birader, sende para var, bende de akıl var, dedi: İkimiz de varımızı yoğumuzu ortaya koyalım. Ne kazanırsak yarı yarıya razı mısın?

— Razıyım ama, ne iş yapacağız?

Satılmış Çavuş bu kazançlı

işi nasıl öğrendiğini şöyle anlattı:

— Ben zırhlı alayda şoförlük öğretmiştim. Terhis olunca toprak beni eskisi gibi sarmadı. Bir kamyon alır, şoförlük ederim, dedim. Köydeki tarlayı, evi sattım. Kamyon almak için İstanbul'a geldim. Bütün acenteleri dolaştım. Hiç birinde ne kamyon var, ne araba. Büyük mağazaların içine bir kamyon oturtmuşlar, üstüne de «Satılmıştır» diye bir kâğıt asmışlar. Bundan başka kamyon yok. Bütün acentelerde, mağazalarda hep aynı şey. Burnumu dayardım cama, satılmış arabayı seyrederdim. Derken efendim, ben satılmış bir kamyon arabaya bakıp durayım, günden güne paralar suyunu çekti.

— Peki Satılmış Çavuş ama, şu yapacağımız işi anlat..

— Dur.. Onu anlatıyorum. Beni bir merak sardı. Ulan, dedim, kendi kendime, bu arabalar, kamyonlar, makineler satılmış da, bunları satın alan herifler neden gelip almazlar. Öyleya.. Ben bir kamyon alsam, mağaza vitrinine mostra diye bırakır mıyım? Üzerinde «Satılmıştır» levhası asılı mal, bir hafta, iki hafta, bir ay, iki ay, öylecene bekleyip duruyor. Sonra birden kayboluyor. Onun üzerine de yine «Satılmış» levhası... Bunda bir kaşkariko var, dedim. Düştüm işin üstüne. On param kalmadı ama, kazancın yolunu da öğrendim nihayet..

Satılmış Çavuş'un teklif ettiği işi pek anlayamadım ama, adam hoşuma gittiği için kabul ettim.

Cadde üstünde aylık kirası dört bin lira olan büyük bir mağaza tuttuk, altı aylığını da peşin verdik. Cebimizdeki son bir kaç kuruşla Satılmış Çavuş bir «satılmıştır» levhası yazdırdı. Mağaza tam takırdı. İçinde «Satılmıştır» levhasından başka bir şey yoktu.

— Şimdi ne yapacağız Satılmış Çavuş? dedim.

— Dur hele, acele etme, bekle!.. dedi.

Boş dükkânda bir buçuk ay birbirimizi seyrettik. Paralar gitti ama, Satılmış Çavuş hâlâ çok para kazanacağımıza güvenliydi. Bu boş dükkânda nasıl para kazanacağımızı merak ediyordum. Bir sabah elinde büyük bir paketle bir kadın içeri girdi.

— Kürk var, dedi.

— Kaça?

— Üç bin..

— Adresiniz?

— Sühedâ Akten, Osmanbey, Nur Apartmanı Kat: 2.

Satılmış kadının adresini yazdı. Kadın gidince.

— Yahu, kürkü görmeden satın mı aldık? dedim.

— Satın matın almadık, dedi, şimdi görürsün..

Paketi açtı. Kürkü çıkarıp vitrine koydu. Üstüne de «Satılmıştır» levhası iğneledi.

Akşama doğru iki güzel kadın içeri girdi :

— Vitrindeki kürkten istiyoruz.

— Nerde hanımefendi, nerdee?.. Yok maalesef. Elimizde son bir tane kalmıştı. Onu da sattık.

— Aaaa... pek yazık!..

— Maamafih, bunu alan müşteri satmak istiyor.

— Kaça acaba?

— Kendisi üç bine almış. Elinde faturası var. Şimdi dört bin istiyor. Adresini vereyim, gidip konuşun!

Satılmış Çavuş kürk sahibinin adresini verdi. İki kadın gittikten bir saat sonra kürk sahibi hanımla döndüler. Kürkün sahibi olan,

— Sattım hanımlara! dedi.

Satılmış dört bini aldı, kürkü sarıp verdi. Sonradan Süheda Hanıma da üç bin beş yüz lira verdi. Yalnız kalınca,

— Beş yüz lira kazandık, dedi, al iki yüz ellisini.. Artık işler açıldı. Bir kere ayakları alıştı mı hep gelirler.

— Yahu Satılmış, dedim, fatura filan vermiyoruz, defter tutmuyoruz. Başımız belâya girmesin!..

— Ne münasebet? Biz bir şey satmadık ki... İki kişi birbirine mal sattı, o kadar. Bize ne?

Ertesi gün yeni bir buzdolabıyla, bir dikiş makinesi getirdiler. Üzerlerine «Satılmıştır» astık. Bir haftaya kalmadan ikisi de satıldı, iki bin lira kazandık. Mağaza büyük. Otomobil getiriyorlar, kamyon getiriyorlar. Bizim bütün sermayemiz bir «Satılmıştır» levhası... Eğer günde iki bin lira kazanırsak Satılmış,

— Bugün işler kesat!.. diyor. Allah bin bin bereket versin. Her sabah dükkâna girerken, her akşam dükkândan çıkarken «Satılmıştır» levhasını öpüp başıma koyuyorum.

Evimin duvarlarından «Ya Hafız» «Ya Sabur» «Elrızk-ı alellâh» «Elkâsib-i habibüllâh» levhalarını kaldırdım. Onların yerlerine altın çerçeveli «Satılmıştır» levhaları astım.

Birgün ortağım Satılmış'a:

— Çok şükür kazanıyoruz, artık evlenelim! dedim.

— Yooo.. Sakın haaa!.. dedi.

— Neden? diye sordum.

— Bu insanların gözü hep satılmış malda, başkasınınkindedir, dedi. Kıyamet kadar kız koca beklerken, onlara bakmazlar da, bizim karıları almağa kalkarlar. Bu insanoğlu böyledir işte...

Yalçın Türecan

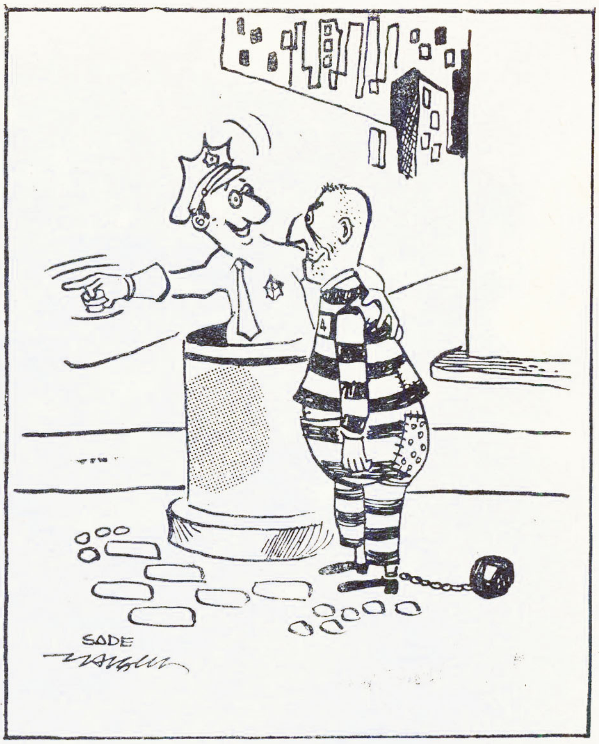

— ESTAĞFURULLAH... UNUTMA, SOLDAKİ İLK CADDE.

Zeki Beyner

YAZISIZ

Yeryüzüne ikinci gelişim hiç de hoş olmadı. Evvelâ, eşek değil de insan olarak doğdum. Sonra, yalnız insanlık yetmiyormuş gibi üstelik de erkek değildim. Bu, kafam kızdığı zamanlar, «Bir daha sefere dünyaya kadın geleceğim», diye olur olmaz gevezeliklerimin Tanrının kulağına gidip de onu gücendirmesinden ötürüydü her halde... Yoksa ilk hayatımda, aklı selim sahibi bir düşünür sıfatiyle hem eşekliğimden, hem de erkekliğimden fazlasıyla memnundum.

Neyse madem doğmuştum ister istemez yaşayacaktım.

Doğumunda, doğan insanların yüzde sekseninde bulunduğu halde, dikkatle örtbas edildiğinden gürültüye giden karışık bir nokta vardı. Bilhassa, hesabı pek kuvvetli olan babam, o birsürü insanı doğrayarak tarihte kendine bir kaç sayfa fazla yer kazandıran meşhur seferini göze alarak :

— Çocuklar ana karnında sadece dokuz ay kaldıklarına ve ben de 14 aydır başka diyarda dolaştığıma göre bu yumurcak benden değil, diye çatmıştı.

Mücevherlerinin fiyatlarından başka hiç bir hesapla ilgilenmeyen annem ise, kocalarını aldatan kadınlara has soğukkanlılıkla itiraz etmişti.

— Ne münasebet.

Babam, askerlik tabyasındaki ve kılıç kullanmaktaki bütün üstünlüğüne karşılık, bir kadının «Ne münasebet» diye, yalnız suçlu olduğu zamanlar cevap vereceğini, aksi hallerdeyse araba dolusu lâf edeceğini kestiremiyecek kadar saf bir erkekti.

— İyi ama güzel karıcığım hesap meydanda işte. Böyle söylemekle beraber, hatununa yabancı eller uzatılan bütün erkekler gibi o bir türlü eğilmek bilmeyen gururu «Yahu nasıl olur? Sen varken o bir başkasına bakabilir mi» diye telkinlerde bulunmaya çabalıyordu.

Tabiî bu gururla sevgili karıcığının yalanları bir araya gelince, masum babacığım da benim, ana karnında bir kaç ay fazla kalan tembel bir çocuk olduğuma hükmetti.

— Öyleyse bu yumurcak anormal, dedi. Her halde zekâsı da kendi gibi geri kalacak.

Halbuki, etrafını kuşatarak aklının üstünlüğünü öven bütün dalkavuk gruplarına rağmen zekâsı geri kalmış insan kendisiydi. Çünkü karısının sözüne inanmıştı.

Anamla sadece bir kaç ay oynaşmasına ve son buluşmalarında kadıncağızın düğün hediyesi elmas gerdanlığını da beraberinde götürmesi ve bir daha hiç kimsenin göremiyeceği yerlere gitmesine rağmen ben hakikî babamı pek severdim. endimi, annemin, sırdaşı olan kölesine anlattığı hikâyelerden tanımama rağmen ona karşı sonsuz da hürmet beslerdim.

Resmi babam, ileriki tarih sayfalarındaki yerini sağlamlamak için onbinlerce kişinin kanını dökerken, gayri resmisi, dünyaya bir kere geldiğine inanan ve onu mümkün olduğu kadar tatlı geçirmeğe çalışan akıllı bir adamdı. Her akıllı gibi de tembeldi.

Bütün hayatı boyunca tek bir iş dahi tutmamıştı.

— Budalalar çalışır. İnsanların sırtından pirelerle tahta kuruları bile geçimlerini sağlarken akıllı bin bir kişi elbette rahatça geçinebilir, diye kendine has bir yaşama felsefesi kurmuştu.

Mademki pirelerle tahtakurularından daha akıllıydı, çalışmıyacaktı. Bu yüzden de, bilgi edinme çağında, şiir, aritmetik veya kozmografya yerine maymuncukla kapı açmasını öğrenmişti. Bu bilgisini de, ufak ücretler karşılığı çilingirlik yapmaktansa, gecenin sakin saatlerinde, gönlünün arzuladığı kapıları açmakta kullanmıştı.

Bazılarının, gayrı resmi pederim hakkında kullandıkları hırsız kelimesine rağmen o asil bir insandı.

Faaliyetini, bilhassa büyük askeri seferler sırasında arttırıyordu. Erkekleri cenkte olan evlere karşı olan sempatisi, oralarda kolayca icrayı âhenk edebilmesinden değildi. Merhametli bir kalbi vardı. Aylarca erkeksiz kalan kadınlara karşı da çok yufka yürekliydi. Kadınların o anlaşılamadığını söyledikleri kalplerinden anlar gözükür, onların gene bir o kadar karışık ruhlarına melhem sürerdi.

Bu melhem, hanımların o kadar hoşlarına giderdi ki, sevgili babacığım, gün ağarmasından az önceki saatlerde ayrılacağı zaman:

(Devamı var)

BÜTÜN KOVBOY MACERALARINDAKİ GİBİ BU ROMANDA DA BİR HAYDUT VAR: KUKARAÇA. VE ALET OLARAK KULLANDIĞI BİR KIZIL DERİLİ KABİLE: MAVİ AYAKLILAR. KUKARAÇANIN PEŞİNE DÜŞEN BİR ŞERİF VE YİNE BÜTÜN MACERALARDAKİ GİBİ ZEKİ, AYNI ZAMANDA KAHRAMAN BİR KOVBOY: LAKİLAK. HAYDUT KUKARAÇA MUAMMASI PEŞİNDELER.
HİK!
BU KAMÇI KUYRUĞUN HALİ BİR TUHAF!..
AMAN ALLAH! SARHOŞ OLMUŞ!!!
İŞTE MUAMMAYI ÇÖZECEK KELİME.
HER ÇEŞİT İÇKİ
BAK MAVİ AYAKLILARIN DÜŞMANLIKLARININ İFADESİ
HAYDUT KUKARAÇA!
İyi Bayramlar Kukaraça
ONLARI SAKLANDIKLARI YERDEN ÇIKARAMAZSAK BAŞIMIZ BELAYA GİRECEK!
ŞERİF! BANA İZİN VERİN. KÜÇÜK BİR FİKRİM VAR...
O GECE...
GÖZÜME HAYALLER GÖRÜNÜYOR!! İÇKİ YİNE BAŞIMA VURDU
KÖTÜ RUH! SIVIŞALIM.
DÜŞMAN RUH KIZDI!..
DEVAMI VAR

YEDEK PARÇA

HELVA YE!

Ters adamdır vesselâm.. Yalnız biçimli söz eder, sonra tersliği de bizim bildiğimiz tersliğe benzemez. Kendi kendine terstir. Adı Osman, babasının adı da Osman. Kışın gazoz içer. Yazın palto giyer. Kalbi sağ taraftadır.

Günün her saatinde muhakkak Osmana takılan olur, kimse takılmasa, başlar Osman takılmaya, Müdür onu asansör kapıcılığından evrak toplama işine terfi ettirince kimin masasına uğraşsa bir söz etmeden bırakmazlar.

— Ooo! Tebrik ederiz Osman bey.

— Yeni vazife uğurlu olsun Osman bey.

— Gene müdürü tavladın Osman Ef'„ Şey Osman bey.

Arkadaşın Ef'i birdenbire kesmesinden efendi diyeceğini hepimiz anlamıştık, ama demedi. Ne de güzel gülmeye hazırlanıyorduk, Osman bey fitil olacaktı. Zira bizim Osman beyin efendi ile arası hiç iyi değildir. Onların memleketinde efendi başka şeye denirmiş te.. Çok içerler bu efendiye, terstir dedik ya, sonra bir de müessesenin doktoruna içerler. Başka zaman şeker gibidir.

— Osman beyi biraz kızıştıralım, dedi birisi.

— Nasılsın Osman, korkarız iyisindir.

— Şükür bu günlerde demir gibiyim
Ne yutulur ne de yenir gibiyim
Korkmak ne demek!! Ödün patlasın.
Bel kırıyor bileğim zehir gibiyim.

Osman ti geçildiğini çakmıştı.. İşte bu vaziyetler can olur can.

— Yaşaaaa!. Sen şair olacaktın be Osman. Ama kafa yokmuş olamamışsın, ne yapalım dimi Osman.

— Sen de adam olacaktın ama olamadın. Maya yokmuş na palım dimi ha?.

— Yoo! Bak biz sade seni karıştırıyoruz. Sen taallûkatı başladın karıştırmaya, olurmu bu yâni.

— Olur.. Sen beni, ben senin taallûkatını, muhasebecide burnunu karıştırdı mı olmaz.

— Şiişşt. Duymasın soluğunu keser,

— Maaşımı kesmesin de neyimi keserse kessin.

— Biraz daha dalına basalım, dedi birisi.

— Osman darılma pek ineksin.

— Öyleyimdir.

— Eşşek mi hızlı kaçar, yoksa sen mi hızlı kaçarsın?.

— Hele senle bi yarışalım da öyle söylerim.

— Şiştin Cemil şiştin dedi birisi. — Olmuyor olmuyor, bari doktoru karıştıralım. Efendi dersek üç gün yüzümüze bakmaz, dedi biriside.

— Osman doktorun sana selâmı var.

— ....

— Seni göreceği gelmiş.

— Şeytan görsün.

— Darılma be, ne içerliyorsun. Doktor fena adam mı yâni.

— Ne doktoru be.. Baytar, Baytaaar.

Hah hah ha, keh keh keh, kıh kıh kıh, ho, ho hoooo,

Tam biz bu makaralı sırada idik ki, şef girdi içeri, Osmanda tam fayrab.

— Ooo! Maşallah Osman bey, yine faaliyettesin. (Birden çıkıştı).

— Nedir bu hal?. Halini beğeniyor musun..

Fakat Osmanın bir kere tepesi atmış, hemen şefe cevabı yapıştırdı. Başka zaman ne haddine..

— Bende beğenilmeyecek hal olaydı. Güllü olmazdı. Elbet beğeniyorum.

Şef mutad dolaşmalarına başladı. Elleri arkasında dolaşıyordu.

— Olmaz bu işler olmaz, Osman olmaz, senin bu haline canım sıkılıyor benim anladın mı, canım sıkılıyor.

Dedik ya Osmanın bir kere tepesi atmış, artık aşağıdan almaz.

— Helva ye geçer, demesin mi?

Eyvah dedik. Şef şimdi kıyameti koparacak. Fakat şef de;

— Hadi ulan git 250 gram helva al öyleyse, demesin mi.

Bu iş nasıl oldu anlıyamadık. Mübârek helva lâfı şefi bir fırtınadan geri çevirmişti.. O gün den sonra doktorumuz Osman Efendi!!! oldu.

— Osman dişim ağrıyor.

— Helva ye geçer.

— Osman apandisitim tuttu.

— Helva ye geçer.

— Osman sevdiğim beni terketti.

— Helva ye..

Helva helva, romatizmaya helva, nezleye helva. Doğrusu ya gene bizim doktordan iyiydi. O da bir aspirin bellemiş gidiyordu. Sıtmaya aspirin, tatanoza aspirin. Dayaaan!. Biz yine Osman ağanın helvasını tercih ettik.

Rauf Bingöl - Sevgi Kuranlar

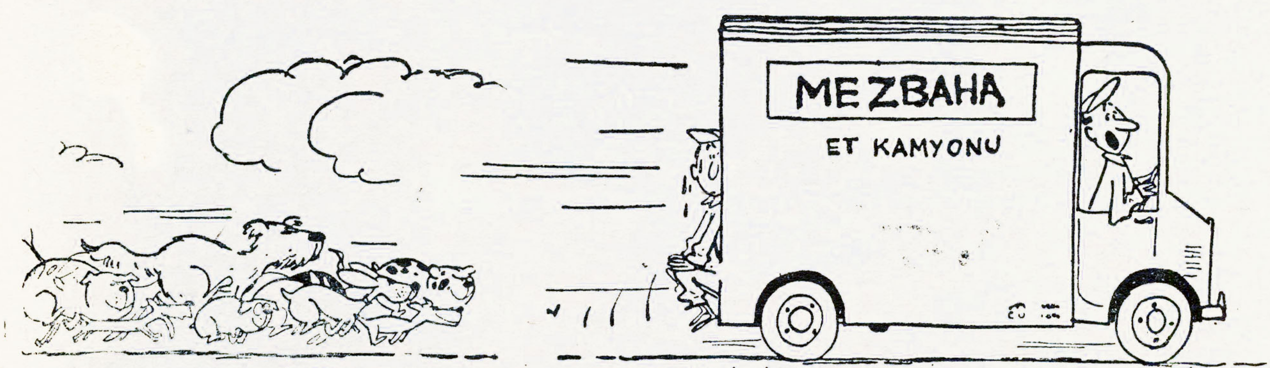

ANCAK IKI DAKIKALIK BENZINIMIZ KALDI

Dizildiği ve basıldığı yer: Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür: Turhan Selçuk — İdarenahen: Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 — 30 — 31 — 32 — İstanbul

1.

SİYASİ ROMAN : NO. 27

Takallüs etmiş elleriyle, talihsizliklerinin, takdir edilmeyen sadakanın, millete yaptığı daimi fedakârlıkların hikâyesini göğsünden çıkaracakmış gibi tiyatrovari bir jest yaptı.

Şaşkın bir soytarı gibi yıpranmış şapkasını, şemsiyesini, rövolverini, eski zarfını aldı. Selâm verdi.

— Mösyö Maşu, nerede olursam olayım birine ihtiyacınız olursa geleceğim. Karımla zavallı kızım bu akşam çok sevinecekler. Kızımın drahomaya ihtiyacı var, çünkü biraz kambur. Kambur da değil, kambur kelimesi yetersiz, sakat. İyi haberi yetiştirmek için belki de bir taksiye atlarım.

Maşu:

— Taksiye mi bineceksginiz, dedi. Bunu ben size ikram edeyim... Alın...

Yeleğinin cebinden on frank çıkardı. Adamın eline koydu. Kabul etmek istemediği için de:

— Yalnız bundan dolayı sizden özür dilerim, dedi. Evinize dönün! Sayemde hep birlikte birkaç zevkli dakika geçirin... Gidin, dostum... Gidin...

Zavallı namuslu adamı kapıya kadar geçirdi. Merdivenden inerken sevimli sevimli gülümsedi, bir aile dostu imiş gibi alçak sesle tekrarladı:

2.

— Omnium... Aksiyon A... Yetmişaltı frank...

Sonra sofada duran daktiloya:

— Matmazel Luiz, dedi. Bu çeşit budalalar gelirse bırakın girsinler! Şimdi bana telefonda Omnium Uzak Şark şirketini bulun...

Çalışma odasına girerek pencereyi ardına kadar açtı, çünkü Tonkin kavçukları hissedarı prasa çorbası kokuyordu.

XV. PARAGRAF

1927 senesine doğru, hikâyesine ve dolayısiyle Fransaya faydalı olması için neşredilen Maşunun mektuplarından seçmeler.

Hazırlayıcı derslerinin dördüncüsünde Mösyö Düverne milletvekili, talebelerine aşağıdaki nasihatı vermek âdetindeydi:

«Bir milletvekili konuşmıyabilir. Sessizliği, düşünceli bir ciddiyet yerine alınır. Oturumlara hiç gitmiyebilir. Yoklama âdeti yoktur. Fakat yazması gereklidir. Bir milletvekilinin eliyle yazdığı her mektup, gelecek seçimde seçim sandığında bulacağı bir oy pusulasıdır.

Andre Lüsyen Maşu çok yazardı. Her sabah mektuplarına ismini taşıyan afişler gibi itina ederdi. Konuşurken yalan söyleme san'atını bildiği için, yazarken de üstün bir dehayla yalanlar bulurdu.

Milletvekilinin postaları, yolcu güvercinler, her akşam Burbon sarayından, seçim bölgelerinizin güvercinliklerine, siyasetinizin çan kulelerine ulaşmak için uçarsınız. Vaatler, hiç bir şey söylemiyen, veya herşeyi söylemek istemiyen kelimeler, niçin üstün bir sansür parlâmentonun ahlâkı hakkında bilgi edinmek için sizi açmak hakkına sahip değil? Bir zamanlar ordu hakkında izahat bulabilmek için mektuplaşma hürriyetine alçakça tecavüz edilmişti. Dana dünü unutmadık.

Adî bir Salı sabahı Maşunun yazarak sâdece vazifesini yaptığı bir çok mektuplar arasından şunları niye

3.

neşretmiyelim?...

«Doktor Mofis Erlömon.»

«Aziz dostum;

«Vakit geçirmeden size içişlerinin mektubunu bildiriyorum. Sarihtir. Ocağın birindeki terfiler hakkındadır. Daha iyisini de yaptım. Bugün B. G... yi görecek olan T...'yi gördüm. Çok uzun süreceği için yazarak anlatamıyacağım. Mevcudiyetiniz her şeyi halledeceği için bir saatcik bile olsa Parise kadar uzansanız çok iyi olur.

«Beni tanır ve size karşı beslediğim sadıkâne hisleri bilirsiniz.»

«Andre Lüsyen - Maşu»

⁂

M. Lâban Ruyyi'de Jandarma.»

«Aziz Mösyö;

«Size, tavassutum neticesi Millî Savunma Bakanının istediğiniz tâyini yaptığını bildirmekle bahtiyarım.

«Vensene tâyin edildiniz. Bahsettiğiniz kızınız gerçekten Mulen Ruj'a gidiyorsa oradan daha sıkı kontrol edebileceksiniz.

«Sadıkane hislerimin kabulünü rica ederim.»

«Andre Lüsyen - Maşu»

⁂

«Milelor Brinyi
Rivoli sokak 196, Paris»

«Aziz hatıram,

«Gazetelerde Bordo'da Hernani'yi oynıyacağını okudum. Çok sıkıcı bir gümrük meselesi hakkında pazar günü orada bir konferans vereceğim. İş bitince senin nesir konuşmaya, benim de eğlenmeye ihtiyacımız olacak.

«Eğer sert şampanya ve tatlı okşamalardan kork-

4.

mazsan Kontinantal'de önceden tutulmuş odamda olacağım. Sâdece terliklerinle pudranı getir. Başka hiçbir şey, hele seni çirkinleştiren ve sonra yatağın dibinde parça parça bulunan gecelikler istemez.

«Hiç olmazsa on iki saat bana sadık kalmana ihtiyacım var.

«İhtiraslı sevgime inanmanı rica ederim.»

«Lü...»

⁂

«Cumhuriyetçi Fikir direktörü
Kruassan sokağı, 7. Paris»

«Aziz dostum, ...

«Lozan konferansı hakkında istediğiniz makaleyi gönderiyorum. Uzuncadır. Bilhassa sonda kesintiler yapmaktan çekinmeyin. Hiç önemi yoktur. Bunlar öyle fikirler ki sonsuza kadar uzatabilirim.

«Ayın yirmisine doğru vadettiğiniz çeki lütfen göndermenizi ve samimî hislerimin kabulünü rica ederim.»

«A. L.-M.»

⁂

M. Samuel, Mühendis, Paris.»

«Aziz Mösyö;

«Öyle zannediyorum ki üç güne kadar A...' ile birlikte bir yemek yiyemezsek meşgul olduğumuz iş tehlikeye düşecek. Onun nerede bulunulabileceğini ve nasıl davranmak gerektiğini biliyorsunuz. Açıkçası aşırı vaatlerde bulunduk.

«Her neyse, önce benden bahsetmeden onunla görüşmeniz lâzım. Çünkü yalnız aramızda kararlaştırdığımız tenzilâtı elde etmek için ortaya çıkacağım. Bunun için herşeye mâlik olduğumuzu size söylemek lâzım mı? Oldukça güzel bir rakkam olan üç yüz binde kalacağız.

(Devamı var)

Delilikten kurtuluş

(11. Sayfadan)

yok.. Bir şey olamaz ki.. Ama ben görüyorum.

—Ne görüyorsun?

— Remzi'yi, babamı, Sermet'i.. Onlar orada olamaz. Biliyorum ama görüyorum işte... Bana bak, belki de benim gördüğüm doğrudur. Kim bilir? Doğrunun ne olduğunu kim biliyor?

Kız gözümün önünde deliriyordu. Bereket, bu deliliği uzun sürmüyordu. Bir gün yine evde,

— Remziciğim, diye boynuma sarıldı.

— Dur kız, çıldırdın mı sen? Kendine gel, ne Remzisi?

— Senin Remzi olmadığını biliyorum. Ama sen Remzisin canım...

Oturdu. başını iki eli arasına aldı.

— Neden böyle görüyorum? dedi.

Bir doktor arkadaşıma sordum. Bu hastalık yalnız insanlarda olurmuş, yalnızlık hastalığı.. Erkeklerde daha az görülürmüş. Kırktan, kırkbeşten sonra geçermiş. Yahut da büsbütün azıtırmış.

Berran'a :

— Kız, sen kaç yaşındasın? diye sordum.

— Yaşım neye lâzım sana?

— Hiiç... Sordum işte.

— Otuz altı.

Demek ki daha on yıl bu deliliği sürecekti.

Berran bir zaman kayboldu ortadan. Telefon ettim, cevap alamadım. Çok canım sıkılıyordu. Pasajda arkadaşlarla içtim. Oradan bir meyhaneye girdim. Eve nasıl geldiğimi bilmiyordum. Yalnızlık zor şey, hele bu yaşta.. Evde de içmeğe başladım. Kapı çalındı. Baktım, Yıldız... Ah yarabbi... Boynuna sarıldım,

— Ah Yıldızcığım, ne iyi ettin de geldin. Yalnızlıktan patlıyordum. Dudakların, dudaklarını ararken eliyle itti,

— Ayol sen deli misin? Ne Yıldız'ı? Hangi Yıldız? Ben Berran'ım.

O zaman kendime geldim.

— Evet, sen Berransın, dedim. Yıldız'ın buraya gelmesine imkân yok, Antalyada. Ama belki de... Kim bilir?.. Değil mi Berran?

Berran katıla katıla gülüyordu.

— Sarhoşsun sen.. Burnunun ucunu görmüyorsun. Hadi dışarı çıkalım.

Boğaza gittik. Berran'ı sabaha karşı evine bıraktım.

O günden sonra Yıldız hiç kafamdan çıkmadı. Üstelik İstanbul'a geldiğini de duymayayım mı?

Gece fazla kaçırmış olacağım, sabahleyin bir türlü kendimi toparlayıp yataktan kalkamıyordum. Kapı kalındı. Pijamayla olduğum için kapının gözetleme deliğinden bir de bakayım ki... Evet, o. Yıldız gelmiş. Kapıyı açınca kucakladım, doğru yatağa.. O beni öperken,

— Remzi, Remzi... diye inliyordu.

Hay Allah belâsını versin şu Remzi'nin. Ama o sırada bunu söylecek halde değildim...

Komidinin üstündeki pakete uzandım, bir sigara yaktım. Bir de bakayım ki, yanımda yatan çıplak kadın Berran değil mi?

— Kız Berran...

O da utandı,

— Aaaa.... dedi, sen miydin?

Elinden tutup pencereye götürdüm,

— Bak karşıda ne görüyorsun?

— Karşıda mı? Karşıkı apartımanın üçüncü katında, sağdan ikinci pencerede bir kadın görüyorum.

— Ben o kadının saçındaki kordelayı da görüyorum.

— Ama ben o mavi kordelânın ucundaki kesiği de görüyorum.

Evet, o günden sonra ikimizin de gözü teleskop gibi olmuştu. Bulutlar arasında uçan kuşun kanadının ucundaki beneği bile görüyorduk.

Gözlerim görme kuvvetini kaybedip, o beni Remzi, ben onu Yıldız görmeğe başladık mı, birbirimizi tedavi ediyorduk. Berran'ı delilikten kurtardım, o da beni deli olmaktan kurtardı.

RİCA EDERİM BEN SİZİN BİLDİĞİNİZ KIZLARDAN DİİLİM...BEN BİR SANATKARIM...
SANATKARLAR İNCE RUHLU İNSAN OLURLAR...
NE LAF BE YAŞALAN HAYK...
KARIYA, BÜTÜN ZEKÂ, ÇAPKIN BAKIŞ VE...
HACIAĞALIK NUMALARIMI ÇEKTİM!!!
..VE HATTA SİZE BİR BİRA BİLE ISMARLIYABİLİRİM!..
AH ÇOK CÖMERTSİNİZ!
hayk mammer
BENİM HAYATIM BİR ROMANDIR...
BEN DE BİR ROMANIMDIR!
BEN ŞİMDİ SENİN
ŞU KÖFTELERDEN BİRİNİ BİRASINA KOYARSAM İŞİ TAMAMDIR!!!
SEN ŞİMDİ
GÖRÜRSÜN!
YOSMA BİRALARIN HEPSİNİ İÇMESİN DİYE ÇABUK ÇABUK BEN İÇTİM
AH MİDEM! BİRİ BENİ ZEHİRLEDİ
GURK!
GURUL GURUL
-DEVAMI VAR-

dolmuş

CİLT : 2
SAYI : 27
75 KURUŞ

— KOCAM MÜTHİŞ KISKANÇ BİR ADAM. ŞU ANDA BİLE MUHAKKAK BENİ GÖZETLİYORDUR..